

ХЕРСОНСЬКА ЦЕНТРАЛІЗОВАНА БІБЛІОТЕЧНА СИСТЕМА
ЦЕНТРАЛЬНА БІБЛІОТЕКА ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВІДДІЛ ОБСЛУГОВУВАННЯ ЮНАЦТВА

СТОРІНКИ З «БЛОКНОТУ»

збірка поезії та прози молодих авторів
ВИПУСК ШОСТИЙ

ХЕРСОН

2020

ББК 84(4УКР-ХЕС)6я43

УДК 821.161.2-1

С83

«Сторінки з "Блокноту"»: збірка поезії та прози молодих авторів.
Випуск шостий – Херсон: відділ обслуговування юнацтва Центральної бібліотеки ім. Лесі Українки, 2020. – 144 с.

Шостий випуск традиційної щорічної збірки «Сторінки з "Блокноту"» містить твори молодих херсонських авторів, що об'єдналися в творчу студію «Блокнот» при відділі обслуговування юнацтва Центральної бібліотеки ім. Лесі Українки (Херсон). На сторінках збірки представлено поезію, прозу та есеїстику десяти авторів.

© Херсонська централізована бібліотечна система

© Автори

ЗМІСТ

- 4 *Про пошуки і мандри*
Дмитрій Плотніков
- 6 *Літопис успіху*
Зоя Щербініна
- 7 Марія Андреева
- 23 Іван Берізка
- 39 Василина Клімук
- 51 Юлія Кровякова
- 55 Софія Крохмаль
- 67 Альона Мовчан
- 79 Дмитрій Плотніков
- 103 Юлія Самойлова
- 111 Анна Флейшер
- 123 Зоя Щербініна

ПРО ПОШУКИ І МАНДРИ

Дмитрій Плотніков, поет,
прозаїк, співкерівник
літературної студії
«Блокнот»

Література – це подорож. Як казав Більбо Бегінс, персонаж відомої фентезі-епопеї «Володар перстнів», варто лиш ступити на дорогу, і якщо дати волю ногам, невідомо, куди вона тебе занесе.

Шість років тому пішла в літературні мандри студія «Блокнот». Вона ніколи не стояла на місці. Учасники набирались досвіду, перемагали, видавали авторські збірки. Змінювався її склад, та не змінювалася жага шукати і знаходити.

«Блокнот» – місце, де є можливість бути почутим та отримати конструктивні поради. Дружня атмосфера засідань точно ілюструє словосполучення «творчість об'єднує».

Література – це питання і пошуки. Бажання людини написати навіть пару простеньких рядків вже означає, що в неї виникли запитання, котрі інакше не вирішити. Бо процес творення проявляється через осмислення дійсності.

Та от парадокс – чим більше творів написано й прочитано, тим більше нових складніших викликів з'являється. Саме тому література є невичерпним джерелом для пізнання світу читачами та авторами.

І от ми тут. Новий етап подорожі, нова віха в історії студії. Шосте видання щорічного альманаху «Сторінки з "Блокноту"» – не лише підсумок чергового року існування колективу, але вмістилище подій, думок, переживань, втілених студійцями у тексти, в яких вони по-своєму

осмислили споконвічні теми кохання, дружби, зради, життя, смерті. Можливо, відкривши цю книгу, ви відшукаєте не тільки нові обличчя майбутнього української культури, а ще співрозмовників, з якими тет-а-тет поспілкуєтесь про наболіле.

Рей Бредбері у своєму знаменитому романі «451 градус за Фаренгейтом» зазначив: «Все, що ви шукаєте, Монтег, існує, але звичайна людина може побачити на власні очі хіба що один відсоток, а решту дев'яносто дев'ять спізнає завдяки книжкам». Тож шукайте, і знайдете!

ЛІТОПИС УСПІХУ

Зоя Щербініна, поетеса і
прозаїк, співкерівниця
літературної студії
«Блокнот»

Світ рухається вперед, прискорюючись все сильніше. Письменникам же випала доля розтлумачувати стрімкі зміни, фіксувати нові явища і міркувати над одвічним. На цей шлях встали і учасники літературної студії «Блокнот». Щорічний альманах – це своєрідний літопис, в якому закарбовані як нові тенденції в створенні поетичних і прозових текстів, так і переосмислення тем, що залишаються актуальними протягом існування людства.

З кожним альманахом читач може спостерігати, як на сторінках з'являються нові імена, як студійці зростають над собою, шліфуючи майстерність володіння словом, розширюють спектр тем і віднаходять нові сенси, занурюючи читача в свій унікальний світ.

Щиро вітаємо літературну студію «Блокнот» з новою главою літопису і бажаємо наснаги на шляху до творчої досконалості.

**Марія
Андрєєва** **ПОЕЗІЯ**

МАРІЯ АНДРЕЄВА

Рік і місце народження:	2001, Херсон
Місце навчання:	Херсонський державний університет
Коли почала писати і чому:	«Я почала писати 5 років тому, коли життя розділилось на "до" та "після". Саме тоді, в час потрясіння, я зрозуміла, що мені є що сказати світові».
Улюблені книжки чи автори:	Серед прозаїків – Сомерсет Моєм, Еміль Золя, Джек Лондон, Сецилія Ахерн. Серед поетів – Ліна Костенко, Зоя Щербініна, Юлія Бережко-Камінська, Надія Теленчук.
Життєве кредо:	Звивався язик незграбно Чи вальсом, чи то лозою. Я знаю – це дуже нахабно. Я все одно лишусь живою! (з власного вірша)
Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Марію:	«Митець народжується в глибоких пораненнях».

Хочеш – все розкромсаю.
Шкіру здеру шматками,
Бігтиму вздовж, до краю,
Щоб не зашили нитками.
Хочеш – я... ну, не знаю...
Тіло до ран батогами,
Криком до небокраю,
Щоб розірвало шрами...
Хочеш, я розчинюся
У часі, повітрі, воді,
Я, ніби цукор, навчуся
Зникати навіки, радій!
Мови знатиму мертві,
Геть позабувши інші.
Потім, наче та жертва,
Мовчки писатиму вірші
В будь-яку, в біса, погоду,
Будь-якої пори
Я зроблю, що завгодно,
Тільки мені подзвони...

Мій милий, не фарбуй, молю,
Парадну сукню в чорний колір.
Підводься, що ж ти ліг в бою
Та кров'ю забруднив свій комір?
Захиснику мій, посмішка твоя
Застигла та лякає. Припини.
Всмоктати прагне труп земля,
Напевно, іншого когось з війни.
Мій друже, то нові парфуми?
Французькі, так? От дивина...
Відчутні нотки смерті, суму,
Неначе вже чекає десь труна.
Рідненький, я благаю, годі.
Не личить мені чорний, все!
Я ношу траур ще відтоді,
Як плями вкрили все твоє лице.
Залиш ті фарби, прошу, милий.
Бери цукерки нам до чаю.
Бо перед тим, як йти в могилу,
Ти мусиш знати: я тебе кохаю.

Чернетка сім'ї

Весна була просто казкова,
Вже залишок танув снів.
Ви бачились знову і знову
Нелічену кількість днів!

Сказав – ти його людина.
Одруження хоче за рік.
Ти будеш моя дружина,
А я буду – твій чоловік!..

Ти слухала, наче ту пісню,
Слова ласкаві й м'які.
А мавка десь плакала в лісі,
Чекала на дні важкі.

Щоразу приносив він квіти,
Зібравши їх десь у гаю.
Колись у вас будуть діти
Життя буде... Наче в раю!

Весну замінило літо.
Животик почав рости.

Проте, коли жали жито,
Сказав він, що треба піти.

А ти все одно чекала.
І осінь, і зиму - завжди.
Ти й гадки ніколи не мала,
Що може він не прийти.

А рік поступово минав.
В повітрі запахло весною.
Одруження він обіцяв?
Було все. Проте не з тобою.

Немає тут щастя, кінцівка.
Обрізав триклятий крила,
Він просто отримав листівку,
Уже коли ти народила.

Крадій успішних не знає.
Всім завжди він авторитет.
Та це лиш допоки тримає
У надрах душі свій секрет.

Він лізе не в сумку - у душу.
І робить це так по-людськи,
Що ти себе слізьми душиш:
Як можна себе так вести?!

Крадій сам не пише вірші.
На слухну чатує він мить.
Він краде за мертвої тиші.
Тоді, коли хтось із нас спить.

Тож зараз, якщо хтось питає,
Без довгих, безглуздих слів,
Крім музи, мабуть, побажаю
Творчості без крадіїв.

Ця робота - перший невдалий млинець.
Це не коштує навіть мого «мабуть»,
І всі ваші старання зведені нанівець.
Бо непотріб такий ніколи не заберуть.

Якщо не зрозуміло, то це як безлад.
В завжди чистій квартирі педантів.
Чи приблизний, неточний переклад.
За епохи «живих» фоліантів.

Сніг минулого року, що випав нині
У спекотному липні, що душить розум.
Або примус писати вірші людині,
Яка зроду завжди любила прозу.

Це холодна вода, що сухою здається,
Не звільнивши нужденних від спраги
Чи колючий глядач, що з зали сміється,
Адже вивів зірок з рівноваги.

Це цілунки пожежі глибокого моря,
Що ще дужче палає від течій стрімких.

Або мертвий тягар невагомого горя,
Що постійно ламає долі слабких.

Це якби захворів ти на люту ангіну,
Я прийшов би і слізно тебе благав:
Ну купи цей пломбір хоч би за половину!
Розкажи, ну хіба б ти його придбав?

Так і з пані цією - вічна морока щодня:
В ній відсутні манери, жіноча «родзинка».
І всі кажуть, хмарам надходить платня,
Аби снігом сховали сліди її взимку.

Вона лине до мене так солодко - нудить.
Я плююся їй сміхом в обличчя дзвінко.
Її сльози - якесь не зворушливе «любий».
Жалюгідна пародія на справжню жінку.

Геть

Я більше про тебе нічого не хочу чути.
Новини вимкну. З думками - складніше.
Чомусь, коли ти став причиною скрути,
На честь брудну твою пишуться вірші.

Я в клітці багатоквартирній ув'язнена.
Очі зав'язую, в кут забила під ліжком.
Залякана, квола, до нитки роздягнена.
Тремчу, але граюся у хованки. Нишком.

Собаки на тебе не лають хіба що матом,
Відомо вже – в гості чужий набивається,
Ти ж просковзаєш у кожну відкриту хату,
Шепочеш на вушко, що нам не схватися.

А перші шпальти газет із совістю чистою
Літрами заливають снодійне. Без сорому:
Ми зможемо! Вірте! Кожен з нас вистоїть!
Ми так багато пройшли! Не в ту сторону.

Ти не любиш таємниць,
Бо їх важко зберігати.
Легше здихадись зіниць,
Ніж у них не заглядати.

Ти не терпиш почуттів,
Це лише зайві турботи.
Непідвладний силі слів,
Любиш ти лише роботу.

Ти не хочеш всю довіру
Віддавати кожен раз.
Ти відкритий, але в міру.
В тебе мало напоказ.

Ти ненавидиш розмови,
Поціновувач мовчання.
Заслужила чомусь знову
Я лиш марне сподівання.

Не цінуєш ти обійми,
Роздаси ти їх без ліку.

Я у рідних в дома стінах
Без обійм твоїх каліка.

Ти лиш дивишся у очі.
Може, ти так з усіма?
Такі очі - просто злочин,
Бо ніде таких нема.

Я так хочу, щоб наснився
Тобі образ мій в кольє.
Ти не любиш таємниці?
Ти для мене ними є...

Непотріб?

Чому я тебе кохаю?

Навіщо ці всі почуття?

Немає ж стражданням краю.

Та й ти йдеш без вороття.

Чому я люблю цей погляд?

Він гірше гидкої отрути.

Чому коли ти сидиш поряд,

Я ладна усе забути?

Коли ти тримаєш руку,

Чому я втрачаю розум?

Чому у часи розлуки

Душу студять морози?

Чому, якщо ти - звичайний,

І посмішка - як у всіх,

З тобою навіть мовчання

Солодше всяких утіх?..

Чому я пишу все це вкотре?

Я ж не краща за інших писак.

Ти вважаєш, що я - непотріб.

Але що зі мною не так?

В моїм домі вже нічого красти.
Там ніхто не живе безліч літ.
Бо йому суджено занепасти.
Бо колючий обплів його дріт.

В моїм домі вже нічого красти.
Тут не знають про сяйво сонця.
Тут самотність гостює часто.
Та од вітру скрипить віконце.

В моїм домі вже нічого красти.
Вмерла радість уся та любов.
Тут блукає холодне нещастя -
Із розлукою прагне розмов.

В моїм домі вже нічого красти.
Крутить відданість у судамах.
Вона надто короткочасна.
Вона житиме в фотоальбомах.

В моїм домі вже нічого красти.
В'януть щирість та доброта.

Горе міцно вхопило зап'ястя.

Та кусає цілунком уста.

В моїм домі вже нічого красти.

Тільки я тут тремчу під столом,

Заховавшись, боюся пропасти,

Як пропало колись тепло.

В моїм домі вже нічого красти.

Мрія втечі живе в мерзлоті.

Ви й самі легко втрапите в пастку.

Не рятуйте. Лишіть в самоті.

Вбивай

Здається, що, неначе нищівний наркотик,
Ти губиш день за днем мене все більше.
Ми познайомились з тобою через дотик,
І розмовляєм подумки, крізь мертву тишу.
Від пристрасті натхненної, як від вогню
Нещадно ломить тіло у твоїх обіймах.
Вони кайданами скували не мене одну.
Та я, мов зачарована, сиджу спокійна.
Бракує дихання, аби легенями сповна
Повітря увібрати, що навколо тебе.
З тобою промайнули і зима, й весна,
Наповнилися пусті вулиці і небо.
Ти ніжно мене в шию і вуста сухі цілуєш,
Гарячкою пестливою застигнувши на них.
Як все скінчиться, ти ж на тілі намалюєш
Щось у бузкових барвах, або в голубих?
І підібрати складно мені влучний вираз.
Від перевтоми опускаються важкі повіки.
І, певна річ, ти – смертоносний вірус.
А я, дурна, відмовилася від ліків.

**Іван
Берізка** **ПОЕЗІЯ. ПРОЗА**

ІВАН БЕРІЗКА

Рік і місце народження:	2001, Херсон
Місце навчання:	Херсонський державний університет
Коли почав писати і чому:	«Почав писати у 14 років через зміну світобачення».
Улюблені книжки чи автори:	Михайло Булгаков («Біла гвардія», «Майстер і Маргарита», «Рокові яйця» та «Собаче серце»).
Життєве кредо:	«На добро відповідайте добром, а на зло – справедливістю».
Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Івана:	«Если человек не приносит пользы обществу, а лишь вред, то зачем этот человек вообще нужен?» Федор Достоевский , <i>Преступление и наказание</i>

Добряк

Пам'ятати все, про всіх.
Це прокляття на віки.
Адже тягне їх на сміх,
Образ як мій шлю в думки.

Втратив він обличчя вже.
І ростить у серці гнів.
Хоче волі гнів лише.
В ньому образ мій згорів.

Не збрешу собі, скажу -
Знать не хочуть почуттів.
Ставлю хрест на вантажу
Всіх розмов від злих ротів.

Мій у болю тоне дух.
«Нащо?» - я питаю вас.
Чи я збірник ваших мук?
Егоїзм – це вихід, шанс?

В ньому бачите буття?
В ньому ваш загине світ!

Добряків бо побиття
Не до раю шле воріт.

Коли так, я все одно
Вас до цілей приведу.
Та глядіть, прохань судно
Щоб вас не звело в біду.

Бійтесь жити без добра.
Гнів, ненависть вас з'їдять.
А коли прийде журба,
"Ми" не зчиним благодать.

Изолированный

Меня одолевает холод.
Все чувства утерjali смысл.
А я так одинок и молод,
Но так противен даже крысам.

И вот сижу в квартире днями.
Я так общением ограничен.
Я нахожусь в огромной яме,
Где грусть и злоба безграничны.

И каждый час проходит в пытках,
А каждый день горит душа.
Из горя отливаю слитки,
Добро ж не стоит ни гроша.

Ведь нет добра. Его постигли
Полнейший крах и катастрофа.
Теперь же детские все игры
Заменены на эти строфы.

Но жизнь имеет продолженье.
Мне просто нужен чистый свет,

В котором скрылось утешенье,
Что я ищу так много лет.

И поискам придёт конец,
А я пытаюсь верить в это.
Меня найдёт души близнец,
И сменил в сердце зиму лето.

A lie

All joy disappears if you get to know,
That you went through the horrible test of hell,
That was with a terrible lie overflowed,
That your life you stood was behind a cell.

A cell of deceit, sneer, adulation,
That did not allow me to see myself.
However, I saw – people have altercation
With honor, that they put on a shelf!

And all of this beauty and pure in the world
Turned to a dust, misfortune sand,
Which was by the wind far away whirled.
That thing did a lie, which I cannot stand.

Thus, nothing can be worse than a lie,
With her can compare sometimes only love.
Because she can also force you to cry,
Moreover, she boils the once icy blood.

But love will not want to kill you inside,
Like it will make a fearful lie.

Love will not want a friendship to die.

She has not a rage and evil in eyes.

And I want to say - who knows lie upshots,

However, continues to use all of it,

That man helps a devil, that man heals his hurts,

But he himself becomes fateful hit.

Ложь (*авторский перевод*)

Вся радость блекнет, если узнаёшь,
Что ты прошёл чрез испытание ада,
Через ужасную, злобную ложь,
Что всю свою жизнь ты стоял за преградой.

Преградой коварства, насмешек и лести,
Что видеть себя не позволили мне...
Но всё же узнал я, что нет в людях чести,
Что жил я в счастливом, причудливом сне!

И всё прекрасное, и чистое на свете
Вдруг превратилось в пыль, несчастья песок,
Который плавно вдаль уносит ветер.
Как род людской опасен и жесток!

Ведь хуже лжи ничто не может стать,
Сравнится с нею только лишь любовь,
Покуда и она способна растерзать,
И вскипятить холодную когда-то кровь.

Однако и любовь не вцепится когтями,
Как это делает язвительная ложь.

Любовь не станет жертвовать друзьями,
Она не станет в злобы бросать дрожь.

И я скажу... Кто знает о последствиях обмана,
Но продолжает пользоваться им,
Тот дьяволу все заживляет раны,
Однако сам становится раним.

Стеклянная душа

Вчера я снова видел её. Она проходила мимо меня и остановилась лишь на минутку. Я пытался подать какой-то знак, чтобы упросить её задержаться подольше, но она не могла - нужно было спешить на работу. Её магазинчик и по сей день находится через дорогу. Она продаёт там всякие антикварные штучки. Правда, некоторые из них до сих пор вызывают у меня не самые приятные ощущения. Особенно древнеафриканские маски с их окровавленными клыками. Однако, снаружи магазинчик действительно хорош. Но взор проходящих мимо людей чаще падал на хозяйку магазина. И правда, за всё своё существование я повидал много красивых девушек, но таких, как она, мне не посчастливилось встретить ни разу.

Хотя, кто его знает, к счастью ли была наша встреча. Мы познакомились с ней где-то пять месяцев назад. У нас довольно деловой район, где никогда не бывает ярких событий, одни лишь мужчины в тёмно-серых пиджаках, да женщины с дипломатами. Я в тот день смотрел, как вешают новый плакат на билборд: такой же серый и безэмоциональный, как и прошлый. Но вдруг, откуда ни возьмись, появилась девушка и на большой скорости влетела в почтальона. Что за чудеса? Никогда ещё не видел ничего подобного. Она поднялась и извинилась перед ним, спросив его об одном адресе и показав номер дома на скомканной бумажке. Но почтальон был слишком мнителен и прошёл мимо, окинув её парой неприязненных взглядов. Её звали Линда. Я увидел записку с этим именем на рюкзачке, который небрежно свисал у неё с плеч. «Линда Спрюси» разглядел я затем. Необычная фамилия, таких у нас тут не было. Не теряя надежды, она спрашивала адрес у

каждого прохожего, но никто не обращал внимания. И тогда она повернулась прямо ко мне и блеск её глаз разрядил всю эту серую и мрачную обстановку. Мне ничего не оставалось, кроме как подсказать ей адрес места, которое она искала. Линда улыбнулась мне и сказала: «Спасибо, Джек». И, оказалось, что место это находилось всего лишь через дорогу. Бедняжка так разволновалась, что не могла найти то, что было практически перед глазами. Но теперь, когда она зашла в свой новенький магазинчик, она светила, украсив собой это, до ужаса, угрюмое место. А я... Я радовался каждый раз, как она пробегала мимо меня. Она постоянно останавливалась поздороваться, и мне всегда хватало этого «Привет, Джек».

Однако, недавно всё изменилось. Мне ещё ни разу не удавалось увидеть её тут вечером. На ней были фиолетовые туфли и платье. Она шла одна и плакала. И вот, я снова оказался рядом. Она села напротив меня и рассказала свою историю. Она была на свадьбе подруги вместе со своим парнем, Дэниэлом. В тот день она чувствовала себя в безопасности рядом с ним. Когда молодожёны отошли от алтаря, Дэниэл взял Линду за руку, намекнув, что, возможно, они тоже поженятся. Она поверила и прижалась к его груди. Но всё это лишь начиналось красиво. Во время вечеринки Линда зашла на кухню ресторана с пустой бутылкой вина, чтобы попросить повара вынести ещё. Но повара в это время, как оказалось были уже среди празднующих. И вот, оказавшись на кухне, она выронила бутылку из рук. Дэниэл гладил по лицу ту самую подружку-невесту. Линда выбежала из ресторана через служебный выход и побежала, куда глаза глядели, а когда бежать не стало сил, она шла. Она шла к единственному месту, где она могла быть спокойна – к своему магазинчику. Постепенно она перестала плакать, но когда начала рассказывать мне об

этом всём, то слёзы снова выступили у неё на глазах. Однако, Линда взглянула на меня, на своего Джека. Она видела, что мне не было безразлично, что я – это её отражение, и наоборот – она отражала мою душу. В тот момент мы были столь близки, будто знали друг о друге всё. Но Линда знала, что нужно уходить. Становилось очень холодно, так что последнее, что она сделала – оставила на мне след прикосновения своей руки. После она улыбнулась и ушла к себе, в свой милый антикварный магазинчик. Я благодарил Господа за эту ночь, но в то же время проклинал его. Ведь я не мог ни прикоснуться к ней, ни заговорить. Это просто физически было невозможно. Ведь если бы витрины магазинов могли разговаривать, этот мир давно бы сошёл с ума. Раньше, я всегда относился к этому довольно равнодушно, но в тот момент я почувствовал себя по-настоящему ничтожным. Только в тот момент я понимал, что я обычный кусок стекла с надписью «Jack Wolfskin» посередине.

И вот настало утро. Я ждал, когда же выйдет Линда и откроет свой магазин. Но она не выходила. Я прождал один час, затем ещё три. Но, когда прошёл пятый час, я перестал верить в лучшее. Мне не хотелось больше никого видеть, но я не могу закрыть глаза. У витрин они всегда открыты, да и мой хозяин решил, что жалюзи нам не нужны.

- Мистер Риффлет! А что это у вас витрина какая-то запылённая? – холодно спросила одна из покупательниц управляющего магазином.

- И вправду. Сейчас всё исправим, – он быстренько забегал по магазину, а затем позвал уборщика. – Гарри, протри витрину. А то так скоро все покупатели подумают, что нашей фирме точно больше тридцати лет.

Тогда Гарри взял тряпку и начал водить ею по мне.

«Дурак! Он же стёр её отпечаток! Последнее, что было у меня от неё! И всё из-за меня! Господи, просто разбей меня на мелкие кусочки! Прошу, сделай это!» - думал я тогда.

Но Линда вышла из магазина. Она направилась прямо к моей двери. Как только я заметил, я прямо заплакал от радости.

- Гарри! У тебя всё моющее средство вниз стекло. Ну-ка убери эти разводы сейчас же! - кричал управляющий.

А Линда высматривала себе куртку. И вот, после довольно кропотливых поисков, она нашла ту, что хотела – лёгкую и нежную, какой была она сама. Я не мог отвести от неё взгляд.

Вдруг со стороны улицы донеслись какие-то странные крики и возгласы. Это шёл почтальон, держа в руке почти пустую бутылку дешёвого виски.

- Я ненавижу вас! Всех вас! Чёртовы твари! Я двадцать три года отдал этой работе! И лишь из-за вашей глупости и надменности, они вышвырнули меня! Ненавижу все ваши костюмы, все ваши дипломаты и все ваши дорогие магазины! - закричал он и кинул бутылку прямо в меня.

Но всё это время я наблюдал лишь за тем, как прекрасна Линда Спрюси, когда она выбегала из магазина, а в пакете у неё была новая курточка. Потом я услышал треск стекла и, уже ожидая этого исхода, рассыпался на мелкие кусочки. Однако, вскоре я почувствовал, что всё ещё живу. Но было странное ощущение, будто меня сжали, и я не могу выбраться. И, как оказалось, своё состояние я описал довольно точно. Теперь я был курткой, что лежала в пакете. Той самой курткой, что купила моя Линда. Не знаю, что могло быть ещё лучше. Чувствовать её постоянно,

прикасаться к ней, обнимать. Казалось, что все мои мечты сбылись. Хотя у меня была всего одна мечта – быть с Линдой Спрюси. Но порой Бог ведёт с нами игру неожиданней, чем любой писатель-авангардист в мире. Когда Линда, придя домой, повесила меня в свой шкаф, я начал постепенно засыпать. Там было так тепло и темно, что я не смог сдержаться и уснул. Мой первый сон за всё время. Я видел в нём Линду. Казалось, она вела меня через всю мою жизнь. И вот, я почувствовал, что больше не могу спать. Что-то мешало мне, что-то давило. Я проснулся и ударился о стенку шкафа, а затем совсем вывалился и упал прямо на руки... На свои руки. На свои руки и колени. Я услышал крик Линды и посмотрел на неё.

- Что вы делаете у меня дома?! И почему вы в моём шкафу и в моей куртке? - кричала она.

Я не знал, что ответить, а когда она бросилась на меня, взяв под руки первую попавшуюся книгу, закрылся руками и начал говорить.

- Я Джек! - выкрикнул я. Она остановилась:

- Какой к чёрту Джек? - в недоумении спросила она.

- Тот Джек, который указал тебе дорогу к твоему магазину - сказал я это и закрыл ладонями лицо.

Она побледнела и положила книгу на диван.

- Но... Но ведь... - начала она медленно, а затем резко спросила: - Вы следили за мной?

- Да, я следил за тобой! - сделал я шаг вперёд, стоя на коленях. - Я следил за тобой, как только ты пришла на мою улицу. Следил с той витрины, на которой было написано моё имя. Следил и любовался, как ты мила. Я боготворил каждое мгновение, когда следил, как ты расставляешь новые

вещи у себя на полках, как ты бежишь в свой магазинчик, не доев сэндвич, так как не любишь опаздывать. Я благодарил Господа за твоё прикосновение ко мне и проклинал его за то, что не мог прикоснуться к тебе. Я Джек! И я витрина того магазина, с которой ты так часто здоровалась, и в которой ты и увидела адрес дома напротив!

Линда начала падать в обморок, но я подхватил её. И тогда я впервые узнал, какая мягкая у неё кожа – словно бутон тюльпана; и как прекрасна она, когда гладишь её плечи. Она лежала и смотрела на меня. Я никогда не забуду этот взгляд. В её глазах уже проглядывалось всё наше прекрасное и яркое будущее. Она обняла меня, а когда её рука легла на капюшон куртки, она нащупала там то, что объединило меня с ней. Это был крохотный осколок стекла. Она вытащила его и взяв его в руку поднесла ко мне. Я накрыл её ладонь своей и почувствовал небольшое покалывание и услышал эту знакомую фразу: «Привет, Джек». Когда мы раскрыли ладони, то увидели, что осколок стекла превратился в сапфир. Линда прижала его к себе, и он растворился в ней. Теперь я был частичкой её души, и только лишь тогда я понял, что Бог довёл свою игру. Только тогда я по-настоящему осознал, что моя мечта сбылась: Линда Спрюси всегда будет со мной...

Василина
Клімук **ПОЕЗІЯ**

ВАСИЛИНА КЛІМУК

Рік і місце народження:	2001, Львівська область
Місце навчання:	Херсонський державний університет
Коли почала писати і чому:	«Почала писати з п'ятого класу, перший вірш написала на олімпіаді з української літератури».
Улюблені книжки чи автори:	Ліна Костенко, Сергій Жадан, Ельчін Сафарлі, Пауло Коельйо, Джейн Остін, Олександр Купрін.
Життєве кредо:	Ціную слова – за зміст. Людей – за душу. Кожен день – за життя.
Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Василю:	«Я не буду думати про це сьогодні, я подумаю про це завтра». Маргарет Мітчелл , <i>Віднесені вітром</i>

Україно моя, ти – діброва,
Зелен гай і квітучі сади,
Моя рідна усміхнена мова,
Що звучить солов'їно завжди.

Я закохана в тебе навіки,
В твою чисту й безмірну красу.
У квітучі поля, чисті ріки,
І в зелену ранкову росу.

Буду завжди тебе пам'ятати,
В своїм серці нести крізь роки.
Рідну мову любити й шлювати,
Як молитву, що вчили батьки.

Україна не вмере, не загине,
Доки з нею є наша любов.
Буде жити моя Батьківщина
І цвіститиме вона знов і знов!

Малює осінь тихі переливи,
Сміється день, залюблений в красу...
А я пишу свої старі мотиви
Про цю пору безмежно золоту.

Земля рясніє подихом багряним,
В повітрі запах щастя і дощу.
Люблю тебе, так сильно, до нестями,
Осіннє диво, лиш цвіти, прошу!

Летять птахи кудись в далеку віддаль,
Пливуть думки за обрієм небес.
Писати буду, доки сонце квітне,
Доки душа шукатиме чудес.

Там, де хвилі блукають горами,
Де ховається сонце вдень,
Там гуляємо часто знову ми
І співаєм нових пісень.

Моря шум нас стрічає весело
І зовє вдалечінь кудись,
Там, де згадку було занесено
Вітром-подихом ще колись.

А маяк нам моргає-блимає –
Вже давно ми знайомі з ним.
І махають нам чайки крилами:
– Дуже добре, що ви прийшли!

Так дивно сумує день,
Обнявши мене за плечі,
А низка твоїх пісень
Заповнює порожнечі.

Дивлюся у небеса,
Де мрії блукають хором.
Предивних пісень краса
Заповнює серця холод.

І я вже лечу кудись
Замріяно, веселково..
Лечу так далеко, ввись,
Де серце співає знову.

А вітер кружля мене
У танці без заперечень,
Допоки лунає день,
Що душу обняв за плечі.

Як закінчиться тепле літо,
Ти поїдеш кудись далеко.
І згасатимуть в полі квіти,
Полетять вже від нас лелеки.

І крилом їхнім, тихим помахом
Попрощаєшся з домом ти,
Та залишиш мене у спогадах,
Щоби згодом в душі знайти.

Новий світ ти зустрінеш радісно,
Але іноді, самоті,
Засумує душу так холодно,
Бо згадаєш минулі дні.

І крилом їхнім, білим помахом,
Попрощаєшся з домом ти,
Та залишиш мене у спогадах,
Щоби згодом в душі знайти.

Знову серце болить – ти далеко від мене.
Розкажи, розкажи, як прогнати печаль?
Куди діти той сум, на плечах що у мене
Притаївся давно й не минає, на жаль.

Осінь знову чаклує, але в серці щемить,
Нам розлуку віщує прохолодна ця мить.
– Я тебе дочекаюсь! – проминуло в душі,
– Своє серце лишаю, ти не втрадь, збережи..

Плаче небо дощем: теж сумує без тебе.
Ти прийди, ти прийди хоч до мене у сон.
Бачиш – зорі ясні вже освітлюють небо...
Ти спіши, ти прийди крізь розлуки кордон.

Я волію бути щасливою.
Взявши жменю добра й краси,
Йтиму в світі палкому стримано,
Щоб любов свою донести.

Будуть падати зорі злякано,
Ще й дрижатимуть ліхтарі...
Знай, мене навіть злу ніякому
Не спинити серед путі.

Заквітчаються ночі перлами.
Усміхнуться промінням дні.
Тихо йтиму поміж говерлами,
Подолавши біду і сніг.

Я пройду крізь світи замріяні
До твоїх кольорових снів.
І зйдуть квітники посіяні
Тих чекань і таємних слів.

Забути все отак раптово
Й податись геть в другі світи,
Де все для тебе незнайомо
І для усіх незнаний ти.

В нові міста, далекі гори,
Нічні пустелі сивих дум.
Туди спішити, де простори
Не накликають вічний сум.

Вдихнути щастя повні груди,
Марити світлом в небесах...
І так ніколи не збагнути,
Що то були за чудеса.

Забути все отак раптово,
Лиш йти за покликом душі.
Любити, вірити і знову
Писати мрії та вірші.

Я відпускаю минуле.
Я відпускаю тебе.
Йди, куди хочеш, без мене.
Йди, куди хочеш. Лети!

Очі твої – сіре небо.
Більше туди не дивлюсь.
Досить вже смутку, не треба.
Встану і знов посміхнусь!

Мрії свої нездійсненні
Перетворю я в життя.
Юні думки незбагненні
Видаються в нових віршах.

Я намалюю пейзажі.
Тисячу нових картин.
І загублюся у часі,
В тихому плині хвилин.

Я буду таки собою!
Хай час собі йде, спішить,
Махну йому вслід рукою –
У мене своя блакить.
Є в мене таємні мрії,
(Не кожному зрозуміть),
Щоб люди були щасливі
Сьогодні та й кожна мить.
Щоб серце моє відкрите
Світило любов'ю всім.
Його щоб не зміг розбити
Оцей невгамовний світ.
Я просто собою буду,
Такою, як є завжди.
Всміхнусь, та й писати буду
Віршами свої думки.

Юлія **ЕСЕЇ**
Крoвякова

ЮЛІЯ КРОВЯКОВА

Рік і місце народження:	2000, Херсон
Місце навчання:	Херсонський державний університет
Коли почала писати і чому:	«Я почала писати ще в дитинстві, бо батьки та бабуся з дідусем привчили фіксувати свої думки і завжди підтримували, якщо я «придумувала» і записувала якусь казку чи історію.».
Улюблені книжки чи автори:	Улюблений автор – Пауло Коельо, Книжки – «Норвежський ліс», «Отцы и дети».
Життєве кредо:	«Cognosce te ipsum» («пізнай самого себе»).

Що я можу сказати про відчуття самотності? Останнім часом ця примхлива мадама у чарівному фіолетовому платті не поспішає полишити мою оселю. Вона постійно нагадує одну лише думку, що я є одна. Нікого насправді не хвилює моя думка, дії та плани.

Я одна. А що з цього? Люди намагаються зайти до мого помешкання із дорогими подарунками, щоб лише зробити мене щасливою. Їхні мотиви виявити доволі складно, типу, що їм з того, що я буду відчувати себе єдиним цілим із кимось. Проте ситуація доволі складна, бо я, сидячи на дивані у кімнаті або закрившись у ванній в істериці, тільки і мрію – відчувати єднання з людиною або групою людей. А ця прискіплива жіночка у розкішному вбранні лиш зачаровує кожного на вході і потім безпардонно відправляє його додому, хоча і використовуючи красиві слова для того. Тож усі виявляються задоволеними. Крім мене.

І от, інколи, проходячи коридором і чуючи людину, яка так і проситься у гості, я можу завадити жіночці знов зіпсувати моє буття. Із найбільшим задоволенням я запрошую людину до оселі, тож вона трохи спантеличено проходить просто повз неї із радістю – і завжди до моєї кімнати. Людина і я просто щасливі, і тоді починається обмін подаруночками, бо в мене теж завжди таке цікаве є. І от, ритуал виконано, і ми вдвох відчуваємо задоволення від досвіду переживання єдності.

І ніколи та мадама не стоїть біля дверей, чекаючи на гостя - вона завжди зайнята більш важливими справами. Тож я інколи хочу залишити людину з собою, розкласти їй постіль, аби тільки продовжувати відчувати мить єдності.

Я ще прийду, не хвилюйся, тільки щось зроби із тією жіночкою на вході – через неї я вже майже вічність не могла потрапити до тебе.

Я знаю те добре, проте що мені робити із нею?.. Як відправити її нарешті додому, бо я втомилася утримувати таку істоту і виконувати її примхи. Вона повинна мене облишити! Я і лише я є хазяйкою цієї оселі! Вона мені взагалі ніхто.

Гори – це такі спокійні та муркотливі котики, вкриті пухкою шерстю з ялинового гілля. Альпи – це лише ще одне середовище з великою щільністю населення котиків. А ім'я воно носить Альпи тому, що ця назва дуже схожа на «лапи», які місцеві коти і кішки розкинули на кілометри під яскравим сонечком. І проїжджаючи повз тихо-тихо, аби не турбувати тисячолітній сон, так і хочеться простягнути руку та погладити їхні мужні та пухкі спини, притулитися до їх тіла щогою та почухати за вушком. Уявіть тільки, як можуть муркотіти гори, коли вони щасливі?..

Софія **ПОЕЗІЯ**
Крохмаль

СОФІЯ КРОХМАЛЬ

Рік і місце народження:	2000, Херсон
Місце навчання:	Херсонський державний університет
Коли почала писати і чому:	«Писати почала у п'ятому класі завдяки своїй мамі та подрузі. У той час дізналась, що колись і моя мама у юнацькому віці писала оповідання, тому і спробувала створити щось своє. Процес та результат мені дуже сподобались, тому я вирішила продовжити справу та в 11-річному віці поставила собі за мету стати всесвітньо відомою письменницею ;)».
Улюблені книжки чи автори:	Бернхард Хеннен, Джек Лондон, Марина та Сергій Дяченки.
Життєве кредо:	«Справедливість понад усе!»
Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Софію:	«Добро со злом природой смешаны, как тьма ночей со светом дней; чем больше ангельского в женщине, тем гуще дьявольское в ней». Ігор Губерман

Це місто не дихає вільно,
Воно у полоні будинків.
Тумани лиш бродять похмільно,
Ховаючи жах різних вчинків.

Це місто з бетону – байдуже
До того, що осінь, що гарно,
Бо скрізь лише темні калюжі,
І хмарно, і хмарно, і хмарно.

Всі люди пливуть, ніби зомбі –
У головах тільки турботи,
А хлопчик малий в тихій спробі
Байдужість бажав розколоти.

Він бігав в людей під ногами,
Питав: «Ви мене не забули?..»
Та били слова батогами,
І люди йшли повз і не чули.

Хтось думав, що хлопчик той – дивний,
А хтось був образливий дуже.

Всі люди такі безнадійні!
Бо з'їла їх серце байдужість.

Їх з'їли турботи та будні,
І сірість бетонна їх з'їла,
Їх з'їли думки про майбутнє
Та власна вельможная сила.

Тож хлопчик людей тих покинув,
Пішов, куди бачили очі,
До серця міського полинув.
Була десь дванадцята ночі.

У натовпі впав на коліна,
Та повз всі проходили люди.
Дарма, що упала дитина:
«Ну впала! Що нам з цього буде?»

Та раптом маленькі ніжки
Потужним корінням враз стали,
Яке, мов повзучі доріжки,
То бігло, то в землю вросло.

А крихітні ручки біленькі

Злетіли гілками до неба
Та вкрилися листям жовтеньким,
І простору стала потреба.

Здивовано всі роздивлялись
Те диво, що виросло в місті.
Чарівно до зір підіймалось
І сяяло золотом листя.

І сонце немов серед ночі
Заграло, засяяло ніжно,
Лиш чутно - довкола шепочуть:
«Яка ж це краса! Дивовижно!»

І танула крига міцная
В серцях перехожих байдужих.
Раптова краса та нічна
Відбилася сяйвом в калюжах.

Те місто, жахливе і сіре,
За мить немов стало геть іншим.
Торкалася магія шкіри,
І в душах ставало тепліше.

І раптом зірвалося листя,
В танку закружляло повільно,
І вітер його з тихим свистом
Розносив між люди безцільно.

Те листя влітало в будинки,
Страшенно людей дивувало,
І, наче коштовні перлинки,
То бавилось, то танцювало.

Листочки ловили руками,
До себе тулили для втіхи,
На голови клали вінками,
Від щастя сміялися тихо.

Куди не дивилися, листя
Так сяяло дивно, яскраво,
Що дехто збирав у намисто
Його і ховав дуже жваво.

А хто з них був жадібний дуже –
Той листя згрібав у мішечок,
Казав перехожим: «Мій друже!
Та я ж взяв от тільки пучечок!»

І раптом всі чують: лунає
Годинник міський, наче грім.
Він людям вночі промовляє:
«Кінець вашим дням золотим!»

Як тільки почувся годинник,
Зірвалися буря та вітер:
Вони облетіли будинки,
Розкинали осені витвір.

І вітер схопив ті листочки,
Жорстоко поніс їх подалі.
Вони, так слухняно та мовчки
Летіли, купались в печалі...

Тепер вже мороз блукав містом
І люто кусав всіх за носа.
Та знову в душі стало тісно,
Та знову вона гола й боса.

І вкотре це місто бетонне
Байдуже до всього навколо.
Та знову серця всі – бездонні,
Та знову – холодні і кволі.

І далі пішли зомбі-люди
Своєю дорогою сірою
Так, наче не бачили чуда,
Так, наче у нього не вірили.

А в небі лише сніжні хмари,
І бродить містами імла.
Тиняються люди-примари.
Так тихо... Настала зима.

Про підлабузництво

Я бігаю за вами, як той хвостик,
І зникли геть усі уже ідеї:
Ну як мені до вас ще підлизатись?
Ну як же вашим стать мені лакеєм?!

Тремчу від захвату, коли вас бачу,
Лечу до вас, всміхаючись фальшиво,
І пурхаю довкола, як метелик –
За це і виділяюсь в колективі!

Прекрасна ваша зачіска сьогодні,
А як ви пахнете! Ну просто персик!
Вам, може, щось принести? Не мовчіть так;
Чека нових команд ваш вірний песик!

Подати курточку? Підтерти носик?
Ну що ви! Людям, думаєте, видно,
Що я лиш безнадійний підлабузник?
О, ні! Ви що! Це ж зовсім не огидно.

Ви зрозумійте, це лиш допомога,
Я ж найдобрішої душі людина!

Моє ім'я один раз погукайте –

Мене не втомлює ця біганина!

Ви не соромтесь: все прохайте в мене!

Допоможу із тим, зроблю і це, і це...

Одне прохання маю я маленьке!

Ну... Ви ж замовите за мене хоч слівце?..

Краса!

Безмежне поле аж до горизонту,
Лиш ти та я, природа й небеса,
Трави та сині той любовний контур,
Й на фоні ми цілуємось. Краса!
Ранковий холод, сонні і щасливі,
Ми біжимо кудись, в ногах роса,
Від радості тремтять легенько вії,
І тиша навкруги. Всі сплять. Краса!
Пахучий запах трав і сонце тихе,
Свистить в твоїх руках прудка коса,
Ні суму, ні вагань, ні сліз, ні лиха,
І б'ється серце все сильніш. Краса!
Сміються тихо в небі наші зорі,
Повільно метушня в селі згаса,
Стоїм собі тихесенько надворі,
І світять вітряки вдалі. Краса!
Немає метушні, немає шуму,
І місто грізно так не нависа.
Закоханого повне серце струму...
Та, може, байдуже усім...
Але ж краса!

Кавунний рай і соняшників сад,
Купаєшся в обіймах двох морів
І пестиш у блакитних небесах
Крикливих чайок, щогли кораблів...
Коли життя заводить в інший край,
Я повертаюсь серцем лиш сюди
І згадую тремтіння хвиль Дніпра,
Плекаю у думках руді степи...
На цій землі ціную кожну мить
І бережу у серці образ твій,
Любов до тебе вогником бринить,
Надій моїх палких ти буревій.
Ти - наче сон у вогнищах промінь,
Перлина, мовби схована в пітьмі...
Ти бережеш шум й голос поколінь,
Які являються мені у сні.
Мої думки завжди в твоїх степах,
Серця вже наші б'ються в унісон.
Блукає тіло геть по всіх містах,
Але душа летить у мій Херсон.

Альона **ПОЕЗІЯ**
Мовчан

АЛЬОНА МОВЧАН

- Рік і місце народження: 1997, Херсон
- Місце навчання: Херсонський державний аграрний університет
- Коли почала писати і чому: «Писати почала влітку перед 5-м класом. На перший вірш надихнула моя бабуся Катерина – вчителька, творча і дуже хороша людина. А далі понеслося: перше кохання, незабутні емоції, розбите серце, дівочі фантазії... І ось уже маю в доробку дві авторські збірки та працюю над третьою».
- Улюблені книжки чи автори: «Віднесені вітром» Маргарет Мітчелл, «Зелена миля» Стівена Кінга. Захоплююсь Ліною Костенко та Миколою Братаном. Нещодавно «підсіла» на Стуса. Люблю всіх поетів за те, що вони пишуть=)
- Життєве кредо: «Люди народжені для того, щоб бути щасливими»
- Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Альону: «Справжню даму легко впізнати: вона нічого не їсть».
Маргарет Мітчелл, *Віднесені вітром*

Ми з тобою, любий, з різних берегів.
Ти – де тиха гавань, я – шальний борвій.
Як не той трапунок, може б не зустрів
Одинокий острів в океані мій...

Поміняв би напрям, оминув би шлях,
Не почав би книгу наново пусту.
Не шукав би досі на її листах
Істину безжальну, істину святу...

Не марнів би часом, не таїв журбу,
Щоб у серці в мене вберегти тепло...
Не лишив би гавань на мою мольбу,
І її б водою в шторм не залило...

Все було б інакше – якось би було,
Та тебе на острів раптом занесло...

Хоч ділять нас дніпрові береги,
Віддалені заплутані дороги,
Я вірю, що на все є воля Бога,
Хоч ти не тут, але ти навкруги...

Ось блимаєш у ночі ліхтарем,
Ось сонцем пестиш плечі мої зрання...
Раніше я не вірила в кохання,
Тепер ми тільки стрічками й живем...

За сотні кілометрів уві сні
Шепочеш ти уривки із історій:
Як корабель ледь не втонує у морі,
Чи як палали непокірні зорі,
А ти ловив жаринки з них ясні.

Я чую все... Мені птахи приносять
Обвістки про хмурні та сірі дні.
Та не сумуй, з тобою ми одні,
Кого зігріє навіть сніжна осінь.
Ти цілий світ подарував мені...

У руках своїх він тримав цей світ
Із нещасних доль і палких сердець...
Кожен день одне дарував мені,
Хоч кипіла кров, все ішло внівець,

Бо щоразу падав лавровий лист...
Я складала їх в золоту таріль,
Щоб сплести вінок... Та лиш град із сліз
Притіняв окіл – било звідусіль...

Він ховав мене в чотирьох стінах
Із одним вікном з видом на дахи.
Він топив любов у м'яких шовках,
А, бувало, в них і таїв гріхи.

Снила я про тиш – нісся крізь літа,
Всі шляхи йому освітила ніч...
Він тримав весь світ, та не міг літатъ
Й ледь не зрізав крил, що дали мені...

Сині маки

На вишиванці я гаптую сині маки,
Та не червоні. Барва та - любов,
Тепер вона із присмаком атаки,
Пекучих сліз, щоденних молитов...

Дівчата... не плетуть красиві коси,
Закинули червоні геть стрічки,
І дітлахи одного в Бога просять –
Додому щоб вернулися батьки...

Та не діждуться...
В'януть сині квіти...
У вічність відійшли бійці спочить...
...Сорочки одягли сирітки-діти
В прощальну та сумну і синю мить...

Людина-ріка

Дзвони били без перестану.
Сумувало моє село...
Зустрічала сама світанок...
Навіть сонце самотньо цвіло...

Проводжали з небес перини
У останню, одвічну путь...
Ось була – та нема людини,
І назад її не вернуть.

На замки закривали дверці,
І кували разОм із тим
Ми кайдани собі у серці...
Кажеш, добре всім молодим?

Кажеш, легко бува прощатись?
Кажеш, біль той колись мине?
Кажеш... Треба ж хоч щось казати,
Щоб забути про головне...

Що життя, як вода, відходить
У зимові твої роки...

А була ж така повноводна...

Що лишилося від ріки?

Тільки пам'ять і пташок туга,

Тільки обриси на піску...

Хтось у річці вбачав цій друга,

Хтось любив чарівну, п'янку.

Хтось себе не тримав від злості

І точив у думках клинки...

Хтось про неї не знав би й досі,

Як би ці не почув рядки...

Хтось тримав її чисті води

В надзвичайно міцних руках...

Ті долоні - це вся природа,

А людина - її ріка...

Дідова калина

Дідова калина розпустила коси,
Одягнула стрічки на гнучкі гілки
І червоні серги – їх лиш вона носить,
Щоб залюбувались всі чоловіки.

Калинові грона видно у сусіда,
Та і за городом бачать їх красу.
Розцвіла калина, хоч немає діда.
Я йому ті грона у руках несу...

Хвилі

Колишуть хвилі човен на Дніпрі,
І вітерець співає колискову.
Прийти б на берег рано на зорі
Та розпочати з хвилями розмову.

Розкажуть хвилі сотні своїх дум,
Бо їм завжди бува про що сказати.
Колишуть хвилі, а на серці сум –
Зорі тієї ще роки чекати.

Велике місто

Ти їдеш у велике місто –
Купив білет на восьму тридцять,
І ледь-таки не забарився,
Бо довго пакував валізи.
Ти їдеш у велике місто,
Де загазоване повітря,
Черешні не смачні на вітті
І не нагадують намисто...
Ти їдеш у велике місто,
І рідний дім вже за плечима,
Несе автобус безупинно,
А за вікном – поля барвисті.
Ти їдеш у велике місто
Життя минуле, мов забуте,
І ніби не тривожить смуток,
Лиш серце щось раптово стисне...
Вокзал.
Табло.
Платформа.
Місто.

Цілую руки мамі

Моря ллють з очей солоні –

Прозорим нема кінця.

Цілую твої долоні,

Тулю до свого лиця.

Сніги пролягли між нами

І небо – бліда далечінь.

Цілую я руки мамі.

Любові не треба причин.

**Дмитрій
Плотніков**

ПОЕЗІЯ. ПРОЗА

ДМІТРІЙ ПЛОТНІКОВ

Рік і місце народження:	1992, Херсон
Місце навчання:	Херсонський державний аграрний університет
Коли почав писати і чому:	«Перші спроби пера були ще у початковій школі. На уроці образотворчого мистецтва нам дали завдання зшити власноруч «книгу» і заповнити її. Я знав, що однокласники будуть переписувати казки і оповідання відомих авторів, тож вирішив бути оригінальним і став записувати в неї свої твори».
Улюблені книжки чи автори:	Михайло Булгаков «Майстер і Маргарита», Оскар Уайлд «Портрет Доріана Грея», Кен Кізі «Політ над гніздом зозулі», Мілан Кундера «Нестерпна легкість буття», Федір Достоєвський «Злочин і кара», Джоан Роулінг «Гаррі Поттер», Маріам Петросян «Будинок, в якому...», Тарас Прохасько «Непрості»
Життєве кредо:	«Мир у всьому світі»
Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Дмитрія:	«Просто бути живим, дивитися, як сонце піднімається над блискучими сніговими пагорбами, – це ж найбільший скарб на землі». <i>Дж. К. Роулінг, Гаррі Поттер і смертельні реліквії</i>

Поле

I.

Зелень полем у даль розноситься,
Зелень хвилею долі лине -
Вслід за вітром у ліс їй хочеться,
Де зозулі кують хвилини.

Настрій - просто піти у пошуки.
Настрій - вголос читати Цоя,
І співати зозулям пошепки
Ті пісні, що колись засвоїв.

Всі ми, люди, одного кольору,
Всі ми, люди, одного світла -
В цьому полі без зла і гонору
Віра в зорі, стара й осліпла.

Хай же поле ніяк не вимерзне.
Хай же поле їй вдягне шати.
І аж доки навкруг не вимре все
Котиполем мені не стати.

II.

Хоть поле - не сад, но вкуси его запах -
Горчащим шалфеем пропахла земля.
Крадутся на барса пушистого лапах
Ветра, об апреле цветущем моля.

Представь, что я рядом, пусть мы и накрыты
Коронай весны в неживых городах.
Пусть даже дорогами лунок и рытвин
К нам завтра повторно придут холода.

Но поле не вымерзнет. Знаю, поверь. Я
Смотрю, как за хмурою глубио-рекой
Сгорает лесок, словно феникса перья,
Полей согревая беспечный покой.

Он вновь прорастёт и вьюнком будет виться,
Лишь пеплом на сонное поле упав.
И мы там, красы два немых очевидца,
Понежимся в волнах некошенных трав.

Бузком зацвів вечірній небосхил
Від шуму в серпокрилому сум'ятті.
Ми маримо у чебрецю і м'яті,
Як птахи дві, що на землі без крил.

Цілує вітер шкіру наших ший
І трави нам співають колискову,
Та ми обійми розтискаєм знову,
Бо знову в них нічого не знайшли.

...Перо злетіло з птаха і без сил
Здійнялось вітром у хмурні хмарини.
Ми бачимо - у відблисках пір'їни
Бузком зацвів вечірній небосхил.

Літо від спеки втратило голову,
Ніби від пари бокалів «Мартіні» -
Марить в повітрі, згуслому й кволому,
Птахом злітає в лимоннім промінні,
З віття щебече втомлено: "до-ре-мі".
Літо від спеки вже з'їхало з глузду -
Вабить курортами і помідорами
Осінь бурхливо палку і розпусну.
Осінь прийде, вже вкотре обдурена,
Знову повірить в моря неокраї.
Тільки від літа залишиться курява
Там, де світанок знов небо розкрає.
Пристрасть наївна, об серпень обпечена,
Вкриє пожежами вулиці й пляжі
І, на чекання до грудня приречена,
Стане ридати про дні свої кращі
Це буде потім, а поки що, голову
Зморену втративши від засмагання,
Літо на вулицях кольору олова
Осені бреше про вічне кохання.

Цей дощ, як час, не припиняє йти,
І, вирвавшись з небесної клепсидри,
Мені від тебе він січе листи
На склі, яким стікає, ніби титри.

Я ті рядки читаю, ніби хоку,
Щоб їх вивчати спраглими ночами.
Вхопивши їхню радість світлооку,
Я в них порину вірно, як прочанин.

Пиши мені листи дощем рясним,
Дарма нехай не сповнює калюжі.
Думки звиваються, як полум'я і дим.
Пиши мені, мій вигаданий друже.

Роуд-муві

Шосе. Заправка. Круасан на двох.
Безглузде світло. Пильовий серпанок.
І гороб'яче ледве чутне "тьох",
Як саундтрек, доповнює сніданок.

Ми тут у двох, як вітер нам звелів,
Шукаємо натхнення у поранні
Не задля рими й малозначних слів -
Для насолоди, скритій в круасані.

Як учні, що прогулюють урок,
Свободи опановуєм осердя.
Коли останній продзвенить дзвінок
Ніхто у віршах не знайде безсмертя.

Бо вірші - відображені сліди
Від погляду з нахмуреного "вчора"
У "завтра", що, як шар новий слюди,
Й саме □ зіллється в днів минутих гору.

Тож круасан з'їмо, і знову в путь,
Герої в роуд-муві безтурботнім,

Щоб було що згадать і що забуть
І розказати вечором суботнім.

А що нас жде не скаже дядько Гугл,
За рогом ріг, дорога ллється в вічність.
Життя - це школа, кожен наш прогул -
Це теж урок, який потрібно вивчить.

Вона дивилася на мене млосно
Крізь ночі травня безголосий космос.
Дивилася і ніби шепотіла,
Що хоче ніжності чужого тіла.

Вона старанно вигинала спину,
Коли моя правиця без упину
Все пестила її від голови до шиї.
Вона мрійливо прикривала вії.

Вона дивилася у даль з доко́ром,
Бо я пішов. Вона, забувши сором,
Хвоста зметнула вгору на прощання
І тиху ніч наповнила нявчанням.

Никотиновое

Стены в плакатах, как будто в тату старуха,
Радио бьётся волной, по рукам стекая.
В стереопару мы вьемся из разных картин.
Стены в тепле, но у города вновь желтуха.
С пальцев усталых твоих я в уста вбираю
Горечью зрелой манящий нектар-никотин.
Мы словно дым сигарет городского блюза.
Можно я стану твоим растворимым кофе?
Самым дешёвым, но без которого утром никак?
Я разливаюсь на точки, тире, союзы,
Выпей меня, мои строки и даже строфы.
Гни свою линию тела в горячих руках.
Губы горчат, словно свежая цедра лайма.
В столах - поэзия, в шёпоте - тонкость прозы,
Вздохи летят, словно наш стихотворный размер.
...Вечер - он подлый шпион и проныра - тайно
В комнату льётся, как в чашу вино из розы.
Мы на постели-листе - пара строк-эфемер¹.

¹ Эфемера — любая временная запись в бумажном или печатном виде не предназначенная для последующего сохранения или долгосрочного использования.

Нікотинове (*авторський переклад*)

Стіни в плакатах, ніби в тату старуха,
Радіо хвилею б'є, по руках стікає,
В стереопару ми в'ємося з різних картин.
Стіни в теплі, та у міста вже знов жовтуха.
З рук твоїх втомлених я у вуста вбираю
Зріло-гіркий і манливий нектар-нікотин.
Ми у міському блюзі, як дим сигарети.
Хочеш, я стану немов та розчинна кава?
Зранку без неї ніяк, хоч вона і гірка.
Я розливаюсь на крапки, тире, куплети.
Вищий мене, усі звуки, сухі й яскраві,
Гни свою лінію тіла в гарячих руках.
Губи гірчать, ніби з присмаком цедри лайму,
Шепіт, як проза, а подихи в'ються в ямби,
Стогони з жаром у простір поезію ллють.
...Вечір - він підлий шпигун і штукар - потайно
Ллється в кімнату, як в чашу вино з троянди.
Ми на постелі-листі - два рядки, що зітруть.

Полювання на змії

Біля мене було завжди
Забагато пустих будинків,
Забагато кімнат, куди
Не сховати минулих вчинків,
Простотою знаків і рим
Заповняв я щодень утому.
Запевняв я себе у тому,
Що життя є складним,
Щоб так просто піти із нього.
Знав - простіше забрати чуже.
І тримати удар від всього,
Щоби гра не скінчилась туше.
Я пройшов крізь життя і смерть,
Я пройшов крізь дощі і зиму,
Та одвічна ця круговерть
Не змінила швидкого плину.
Я пройшов крізь міста у ліс,
Де забув все важливе й рідне,
Що з собою туди приніс -
Хай воно там гниє чи квітне.
Я не Бог, не пророк, не ідол.
Крисолов на вершині світу,

Що ззиває усіх, хто поряд.
Замість флейти у мене зброя.
Я стою на даху й вбиваю,
Всіх, хто каже, що я - вуївр.
Я такий, як усі у зграї -
Не король, а звичайний звір.
Поклоняйтесь комусь - це гріх!
Поклоняйтесь комусь не смій!
Я полюю на вас усіх,
Як лелека полює на змії.

Місту

Це місто з присмаками моря
Теплом вколисане степним.
Дніпрові хвилі з ним говорять
Про днів минутих вічний дим.
І спить воно, журба журбою,
Що снить воно, ніяк не знать,
Та чайка квилить над водою,
Щоб сни погані відігнать.
Це місто каменю й тополі,
Які шепочуть навкруги
Про тихі радості і болі
І про батьківські береги.
Тут час - художник, що неквапом
Старе замішує з новим;
Дрібним, як дощ, несмілим крапом
Малює нас на тлі своїм.
Це місто стелиться барвисто,
Проспектом вгору проліта.
Йому, як перли у намисто,
Вплітає вересень літа.

Чаепитие

Лучи фар проезжавшего мимо моего окна автомобиля скользнули в комнату. Сначала они осветили лысый череп сидевшего напротив меня незнакомца, выхватили из сумрака облезлые обои и сразу покинули помещение. Остался только огонёк свечи.

Гость закурил и, выпустив в потолок струю дыма, посмотрел в окно. Там, на горизонте, над крышами многоэтажек, алела лилия заката.

— Здесь, с этого берега, открывается просто чудеснейший вид на город, не находишь?

Я промолчал. Как-то не сильно мне хотелось разговаривать, зная, что случится позже. Да и собеседник с каждой секундой, с каждым новым словом мне нравился все меньше. В общем-то, сомневаюсь, что он вообще кому-то в этом мире был приятен.

— Его казнят завтра. Ты знаешь? — он будто радовался, что скоро убьют человека.

— Неужели? — от этих слов мои пальцы задрожали сильнее обычного. — Я думал, что разбирательство затянется...

— Не затянулось.

Его бледное худощавое лицо озарилось легкой тенью усмешки.

— А разговоры о нем даже среди моих братьев ходят! Легендарная личность! Слышал, ты знал его лучше всех.

В этот момент засвистел чайник, а во мне начала закипать злость. Дрожащей от волнения и неприязни рукой я снял его с плиты и погасил огонь.

– Зеленый или черный? – спросил я, открывая скрипучую дверцу покрытого засохшим жиром настенного ящика. Оттуда резво выскочил таракан и помчал в сторону ближайшего убежища.

– Черный, – снова ухмыльнулся мой собеседник.

Я вскрыл недавно купленную пачку, достал нам по пакетику и бросил их в чашки.

– И всё же ты не ответил.

Рука с чайником дрогнула, и я пролил на стол немного кипятка.

– На что не ответил? – выдавил я сквозь зубы.

– Знал ли ты его лучше всех?

– Я не хочу его обсуждать, – отрезал я. – Скоро всё закончится, так что ни к чему. Давай сменим тему.

– Но я думал, ты затем и угощаешь этим отвратным чаем, чтобы поговорить о нем.

Я промолчал, хотя зерно истины в его словах и было.

– Да твою же мать! Я понимаю, что ты тянешь время. Но давай тянуть с пользой. Хорошо? Тебе ведь это надо, а не мне.

Я уткнулся взглядом в чашку.

– Ладно. Что ты хочешь знать?

– Всё, что и так уже знаю. Поэтому давай без лишнего драматизма.

Чай, к слову, действительно оказался невкусным. Сделав глоток я слегка поморщился и отставил чашку в сторону. Тяжело вздохнув я начал:

– Знал ли я его лучше всех? Скорее, наоборот – это меня он знал лучше, чем кто-либо другой. Ему даже было известно о том, что отец и мать бросили меня сразу же после моего рождения. Выкинули, как мусор. Повзрослев, я решил узнать, что же за твари поступают так с детьми. И нашёл их.

– И убил.

– Да. Потому что так было честно. Потому что мне стало мерзко от одного вида этих двух законченных алкашей! Думаешь, я раскаиваюсь?! Черта с два! Не мне прощения просить, а подобным забулдыгам!

Я глубоко вздохнул, чтобы успокоится.

– Родители жили здесь. До города далеко. Искать их не стали. Похоронил во дворе, никто пропажи и не заметил.

– Как же он догадался тогда?

– А черт его знает. Говорят, он имел досье на каждого ученика. Может, следил. Может, ещё что. Сам он называл себя пророком. Сейчас уже не разберешь. В общем, он осудил меня. Сказал, это неправильно. Что они не заслужили. Что они были добрыми людьми, хоть и не знали этого. Он всех так называл, чёртов лицемер! Кстати, видел ту яблоню на холме неподалёку?

– Да, – кивнул лысый, отвратительно прихлёбывая. – Красиво цветёт.

– Лет десять назад она стала чахнуть, а после и вовсе высохла. Впору было срубить, а я поливал каждый день. Даже не знаю, зачем. И она снова каким-то чудом стала цвести и зеленеть. Красивое дерево. И плоды вкусные.

Я сделал паузу. Он продолжал с противным звуком отпивать чай, сверля меня пронзительным взглядом.

– Он счёл это знаком и решил, что я достоин стать его учеником.

– Не пожалел?

– Кто, он? Не знаю. Спросишь у него.

– О, обязательно! Кстати, ты не рассказал, как вы познакомились.

– А я не помню. Вот честно. Всё помню, только не этот момент.

– Вы встретились ещё в детстве. В приюте ты вёл себя так паршиво, что одна особо впечатлительная воспитательница убедила других в твоей одержимости. А он жил с родителями в деревне неподалёку. Ходили слухи, будто он умеет исцелять. Вот тебя и отвели к нему. Не понимая, что происходит, ты укусил его и сбежал. Но, видимо, был слишком мал, и не запомни подобную ерунду. А он не забыл.

Его рассказ больше походил на чушь, но у меня появилось странное ощущение — лысый не врёт.

От слов о способностях этого лжепророка внутри что-то ёкнуло. Стукнув по столу, я вскочил с места и начал широкими нервными шагами рассекать пространство комнатки. Меня трясло.

Знаешь, поначалу приятно, когда легендарная личность обращает на тебя внимание, даёт какую-никакую семью. А потом!.. Я всё равно чувствовал себя чужим. Они казались безгрешными, чуть ли не святыми.

Ещё чуть-чуть, и они чистоплюйством и снобизмом стали бы мертвяков воскрешать. Но разочаровал меня в первую очередь он. При нас он проповедовал любовь, всепрощение,

честь и прочую ерунду. Постоянно талдычил, что все на свете люди — добрые. Но я уже говорил об этом.

Он рассуждал о всеобщем равенстве, но выгнал богачей из храма. Однако же пути Господни неисповедимы, разве нет? Вдруг Господу угодно было, чтобы те богачи находились там? А он взял роль Бога на себя. Стал Богом на земле.

В общем-то, ему всегда нравилось быть сверхчеловеком в глазах стада. Он даже нас, учеников приблизил к своей персоне только потому, что любил внимание. И когда ему поклонялись.

А что заставит людей пресмыкаться? Правильно, чудо. И благо, которое ты творишь им. Вот он и «лечил» больных. Вот он и кормил голодных рыбой да хлебом. Просто тешил собственное тщеславие, обманывая бедолаг дешёвыми фокусами!

А что? Много ли надо голодающим, чтобы пятки целовать да воспевать кого-то? Вот ты говоришь, что знаешь всё. Так скажи мне — был я одержим? Или просто дуры из приюта доверились этому лжецу?

Ну... Сейчас ты точно на одержимого похож.

А ещё люди фанатеют от бунтарей, — я пропустил его сарказм мимо ушей. — Восхваляют тех, кто выступает против злой и продажной власти. И — о, да! Он потакал этому! Конечно же, скрытно. Он умело приправлял это философией так, чтобы никто за задницу его ухватить не мог. Но знаешь, больше всего я ненавижу в людях лицемерие!

— А! — задорно воскликнул лысый, будто в этот момент всё и прояснилось. — И поэтому-то ты его продал, да? За... сколько? Тридцать миллионов, кажется? Да?

Словно змея, готовая вцепиться в жертву, я оперся руками на стол и уткнулся в лысого ненавидящим взглядом.

– Не только поэтому, – процедил я сквозь зубы и продолжил расхаживать по комнате. – Каким бы говном он не был, его мысли нравились народу, и я решил этим воспользоваться. Ведь чтобы человечество спаслось, чтобы люди стали лучше, им нужна великая жертва. Я совершил эдакий гамбит – подставил его, и лицемерно проповедуемые им идеи останутся в веках.

К тому же, есть в литературе такие герои, достигающие пика своего развития в определённый момент сюжета, и авторам остаётся только убить их. Вот он из этой породы. При жизни он бы ничего уже не сделал. А вот смерть его может изменить многое.

– Но может и не изменить. Ваша натура – штука сложная и малопластичная, если говорить по-учёному. И как же тогда судить обо всём человечестве? Да и ты с таким отращением разглагольствовал о пресмыкании, но одним своим поступком увековечил его, как... идола!

– Вера в добро, порой, важнее чести и всеобщей свободы.

– Чушь. Ну да ладно. Чёрт знает, кто тебе будет судьёй. Ты готов?

Он бросил окурок на пол и растер каблуком.

– Ты не ответил на вопрос, – уклончиво заметил я, будто он должен был знать, о чём речь.

– А ты его задал? Но, впрочем, я догадываюсь. Позже отвечу. Ты готов?

– А кто в такие моменты готов? Но делать-то больше нечего.

– Способ выбрал?

— Да. Сейчас кое-что возьму, и пойдём.

Мы вышли из комнаты в прихожую, откуда я направился в кладовку, нащупал в темноте веревку с заранее заготовленной петлёй и вернулся к гостю. Тот стоял уже одетый в чёрный походный плащ.

— Ты же понимаешь, — спросил он, когда мы вышли из дома, — что тебя возненавидят?

— Я и не хочу, чтобы пятки лизали. Кто-то проклянёт. А в паре-тройке приютов поблагодарят за щедрый взнос.

Мы пересекли шоссе, отделявшее мой дом от леса. В воздухе ощущалось приближение рассвета. Ноги ступали по мягкой россыпи рос на свежей весенней траве.

Деревья приветливо поскрипывали, а шелест листьев словно шептал, что всё хорошо, всё закончится, и миру будет мир, и ледники растают в сердцах людей, как лес оттаял после трёх месяцев зимы.

Этот чертов кретин нарушил окружающую идиллию:

— Ты уверен, что тебе нужен ответ?

— Да, — выдавил я, сомневаясь в том, что же я хочу слушать больше — шуршание леса или его заумное бла-бла-бла.

Он театрально и слегка истерично засмеялся.

— Ох, люди! Вы такие... люди! Фу, как это вульгарно! Как пошло! Знаешь, я обожаю ваши книги. Вы настоящие мастера выдумывать! По роду своей деятельности я знаю истории любого, кто жил, живёт и будет жить. Все умирают. И всех я знаю.

Но каждая новая книга для меня — это уникальный мир, полный неизведанной жизни. И я постоянно разочаровываюсь, приходя к их авторам! Как говорил Конан

Доыл, нет ничего более неестественного, чем банальность. А вы все очень банальны. Даже лучшие выдумщики на Земле способны опошлить и просрать главнейшую историю в своей жизни, слив её финал одним бездарнейшим вопросом — а не зря ли всё это было?

И я, как Шерлок Холмс идиоту Ватсону, или, скорее, как среднестатистический клишированный мудрец в финале графоманской дряни, должен стоять и лгать о том, почему же жизнь прошла не зря. Но не всё ли равно уже, а? Фу!

А знаешь, что еще больше меня бесит? Он тоже спросит. Ты понимаешь, о ком я. Он ведь догадывался о твоих намерениях. Он жаждал этого изначально. Потому и принял тебя — только ты мог сделать его великим.

Я окончательно осознал, что лысый — глупейший из всех, кого я знал. Книги не помогли ему понять, что люди — это действительно только люди. У них нет вечности на изучение всего, их знания о будущем расплывчаты, как нет и вечности для созерцания результатов своих трудов. Сам же говорил, что содеянное мною может ничего и не изменить!

— Есть у вас вечность, — отрезал он, будто прочитав мои мысли. — Есть разум. Есть история, которую вы можете изучать для познания будущего. И не веди себя, как тот самый клишированный мудрец. Тошно!

Мы остановились, и он показал на невысокую осину.

— Здесь.

Мне до рвоты не хотелось этого, но выбора не было. Да и я, как персонаж истории, тоже дошел до стадии, когда ничего значимого уже не совершу. Трясущимися от страха руками я надел на шею петлю и полез на дерево. Тело не слушалось.

Раза три я соскальзывал, будто что-то не давало мне довершить начатое. Но всё же я взобрался. Привязав веревку покрепче, я посмотрел вниз.

Незнакомец стоял, уставившись на меня, и даже сквозь тьму я разглядел блеск в его черных глазах. В них читались одновременно и презрение, и сожаление.

— Всё было не зря! — крикнул он и отвернулся, чтобы не видеть, как я вздёрнусь. Я знаю, что ему стало стыдно от собственной лжи.

**Юлія
Самойлова** **ПОЕЗІЯ. ПРОЗА**

ЮЛІЯ САМОЙЛОВА

Рік і місце народження:	2001, Великі Копані (Херсонська область)
Місце навчання:	Херсонський державний аграрний університет
Коли почала писати і чому:	«Писати почала приблизно з десяти років, про те, що мене хвилювало, іноді вигадувала незвичайні історії, щоб яось розважитися, коли було нудно чи самотньо».
Улюблені книжки чи автори:	Письменниці Люко Дашвар, Ірен Роздобудько, люблю поезію Сергія Жадана.
Життєве кредо:	«Світ тримається на оптимістах»
Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Юлію:	«Уміти насолоджуватися прожитим життям – значить жити двічі». Марціал

Секунди

Розмиті кордони міських полів,
ротації кадрів найдовших днів...

А в мені – інакше...

В холодному часі – слизькі льоди,
розсипатись ладні піском морів.

Та в деяких секундах
горнуся прямо до твоєї руки
і бачу вихід з тупиків,
тікаючи з нікуди.

Новини вечірні з чужих нам слів,
про теплі країни із наших снів...

А в мені – інакше...

В динаміку серця не чуть пісень,
холодні краплини змивають день.

Та в деяких секундах
горнуся прямо до твоєї руки
і бачу вихід з тупиків
стрибком із-під нікуди.

Так солодко і довго...

Так солодко і довго

спливають секунди останні.

Не холодно, лиш зовні

змивають дощі всі вчорашні плани...

Зачекай лиш трохи...

Зачекай лиш трохи...

Бійка за мікрофон (оповідання)

Корнелій полегшено видихнув і почимчикував до гримерки. У вухах гуло. Він усівся навпроти величезного люстерка й втомлено поглянув на своє відображення. Пофарбоване чорне волосся виблискувало в світлі лампи, спадаючи на оголені плечі. "Кумаре", - прокоментував свою зачіску артист.

Розшарпаний та розірваний сценічний костюм а-ля рок-зірка.

"Кумаре-е-е", - завив подумки Корнелій.

Раптом двері в гримерку швидко відчинилися, й він побачив позаду себе Джека, свого кращого друга й колегу.

- Біда! - той заскочив у крісло. - Там у залі моя колишня. Ще й дивна якась.

- Тю, - флегматично поглянув на нього Корнелій. - А що тут такого?

- Вона ж буде дивитися мій виступ, - розпачливо пояснив Джек. - А може, ще й кине в мене щось.

- Та годі тобі фантазувати. Ірка - ще адекватне дівча. Знав би ти мою Леську. Я з нею більше місяця не зміг прожити! Одного разу ледь не отруїла мене.

— Ти насміхаєшся, - незмінно тривожився артист, - та Іра - вальтонута на всі сто. Я не здивуюся, що вона стрілятиме в мене зі свого п'ятого ряду.

- Мені здається, що вальтонутий хтось інший. Чого б це вона вирішила в тебе стріляти? Я не можу повірити, що ти, ти соромишся співати перед своєю колишньою! Та нас

показують на популярних каналах, рекламують наші номери на YouTube, а ти!

Джек поглянув на годинник над полицею із косметикою:

- До мого виступу лишилося дві хвилини... Вона пригадає мені зраду?

- Не будь таким... Йди до коридору. Сподіваюся, ти не спробуєш співати наживо, коли увімкнена фанера. Щоб не вийшло, як тоді...

- Я? Наживо? Зась! - поклав руку на груди Джек і шмигнув за двері.

- Ванька! - покликав його справжнім іменем адміністратор Денис, перестрівши в холі серед безлічі інших співаків. - Де це ти так довго висів! Ану швидко на сцену.

Джек несміливо наблизився до прочинених дверей, звідки долинали мінорні ноти. Та все ж таки пішов.

- А тепер - зустрічайте! - висока білява ведуча верещала не своїм голосом в мікрофон, щоб привернути увагу глядачів. - Ваш улюблений! Неперевершений! Справжній мачо! Джек!

Перед глядачами з'явився невисокий, але підкачаний хлопець у блискітках та натертих шкіряних кедах.

— Ой, дякую! - Джек підняв руку вгору. — Ваші овації — просто космос! Коли мене запросили сюди, я вже знав, яку пісню варто заспівати для вас першою...

За кілька секунд покотилися перші звуки... Співак заздалегідь підніс мікрофона.

"Севодня я в етом бешеном ритме, я забил... о тебе.... о тебе..."

Джек не зводив очей зі своєї колишньої. На сцену випурхнула дюжина танцюристок з однаковими зачісками.

Іра дивилася мовби крізь артистів. Її очі почали сльозитися.

Вона підвелася з крісла, але згодом упала назад.

Люди поряд не звертали на неї уваги: вони веселилися, деякі вже підспівували, навіть куди краще, ніж на записі. Вона затулила широкими долонями обличчя.

Джек вправно ворухив губами, імітуючи спів, та ледь не подав голос. Пісня добігала кінця, Джеку здалося, що він мало зблизився з глядачами. Тож спочатку він пройшовся рукою по долонях, які простягли люди з перших рядів. Співак незмінно спостерігав за колишньою.

Потім він опустил повіки і сів на самому краю сцени. Охорона стала слідкувати пильніше. Щоб додати ліричності останнім словам пісні, Джек протягнув мікрофон уперед. За мить його вхопила чиясь рука.

- А-а-а, - наживо закричав хлопець, побачивши перед собою колишню. - Ану відпусти! Охорона!

Іра з усієї сили тягнула мікрофон на себе, але несподівано краєм ока побачила, що до неї через шумний натовп прихильників наближається чоловік у костюмі охоронця. Не довго думаючи, вона вправно заскочила на сцену, ніби роками займалась паркурком.

- Я не віддам! - Іра штурхнула Джека уперед. На поміч співакові вибіг Денис та декілька артистів, серед яких був Корнелій.

"Йопересете!" - по-справжньому злякався той. Він криком попросив свого друга відпустити мікрофон.

Джек послухався, і його колишня, отримавши трофей, побігла в кінець залу з опущеною головою.

Люди розгублено дивилися їй услід.

- А мікрофон? - пробурмотів до артиста Денис.

Джек махнув рукою і подався зі сцени, забувшись попрощатися із своїми щирими прихильниками.

Оминаючи калюжі, до електрички поспішала модно одягнена дівчина двадцяти п'яти років. На станції в неї задзвонив телефон.

- Алло, - радісно проквилела вона, приклавши гаджет до вуха. - Ой, дякую, дякую, Артурчику! Ти мене сьогодні другим привітав з днем народження! Відразу після мами! Сюрприз? Ой, дякую, коханий! А знаєш, я також собі купила подарунок... Що? Ем... Угадай! Ні, не навушники....

Дівчина всілася на лаву під дахом і вдивлялася в туманну далечінь, звідки мала прийти електричка. Дощ дрібно стукотів по карнизу, тож вона ледь розчула голос із телефону.

- Ні, не цукерки.... - трохи ображено промовила до співрозмовника. - Ну, окей - справжній мікрофон. Як це - для чого? Е.... ну. Хочеш, я тобі заспіваю? Я гарно вмію.

**Анна
Флейшер** **ПОЕЗІЯ**

АННА ФЛЕЙШЕР

- Рік і місце народження: 1982, Херсон
- Місце навчання: Херсонський державний університет
- Коли почала писати і чому: «Складати вірші почала у шкільному віці, але муза взяла перерву аж до 2012 року, і з того часу інколи нагадує про себе поетичними рядками».
- Улюблені книжки чи автори: Улюблених авторів як таких немає, адже з часом і зміною життєвої ситуації змінюються і літературні вподобання. Захоплюю читала Михайла Веллера, Діну Рубіну, Ажара Еміля, Ефрагіма Савелу, Салмана Рушді, Ісака Башевіса-Зінгера, Юваля Ноя Харарі, Террі Пратчетта та інших.
- Життєве кредо: «Усе минає, і це мине».
- Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Анну: «Усе, що нас не вбиває, робить сильнішими».
Фрідріх Ніцше

Прометей

Титан!.. И снизойти до воровства...
Огонь!.. И в руки смертных без наказа,
Ну чем, скажи, так помутился разум,
Что домьшляет олимпийская молва.
Всё ж допускаю, свет не безупречен,
А кто задумал из земли ваять людей...
Орлу свободы! Фу, прогоркла печень,
А эти бранные, гляди, еще наглей...
И все ж предвидел... В пику Зевсу,
Поди, у капища быка смешал с золой
И думал подсобить чуток прогрессу
Так неспроста погода... Зевс-то злой...
Вот, погляди - вручил Пандоре ящик,
Что там на дне, надежда? – Пустячки...
Зло, боль, война же действуют маняще,
И в этом смертные давно не новички.
Кто там идет? Геракл в жажде славы?
Ну надо же... Ответственный герой!
Убить мучителя стрелой. Имеет право.
Да только мир не выдумать другой.

Оголеність душі, оголеність гілок,
Мовчання осені завжди таке зрадливе,
І листя крутиться сухе, та ще грайливе,
Немов тікаючи від надокучливих думок.
Куди... Запізно. Диха холоднеча,
Вже підступає зранку паморозю снів,
Листом залишена на згадку порожнеча,
Що відтепер завжди читається між слів,
П'яних, солодких і брехливих.
Кохання, відстань. Я пробачу, то життя...
Де серед днів нестримних та бурхливих,
Нові вирують швидкоплинні почуття.
Ковток натхнення, мов повітря.
У волі щирість. І бентежить аж до сліз.
А коли знов ідеш нахабно проти вітру,
Та вже відразу відчуваєш, чи то злість...
Оголеність душі, оголеність гілок,
Мовчання осені завжди таке мрійливе,
І як впаде з небес остання сива злива,
То знай, що куплено омріяний квиток.

Куколка снова наносит утренний грим.
Белые нити. Слезинка, прильнувшая к глазу,
Разок бы иначе закончить знакомую фразу,
Но известно же, дерзость - перечить другим.
Зеркало смотрит. В безмолвии видится суть,
И черная тушь потекла по лицу. Неуместно...
Жалко труда? Что-то нынче, пожалуй, ничуть,
В зале аншлаг. За кулисами тошно и пресно.
Выйти за занавес. Слышится ропот толпы...
Касса пуста. Так чего, посмеёмся же вместе,
Взглянем на мир по-другому. И до слепоты,
Нет, не сегодня. Подарок не куплен невесте.
Надо спешить. Ну подумаешь, чуточку лжив,
И белые нити дрожат по чьему-то приказу,
Все как обычно. Грим на лице. Театр жив.
Жест. Слово. Пуля. Ах да, убивает не сразу.
Куколка снова наносит утренний грим.
Белые нити. Слезинка, прильнувшая к глазу,
И черное зеркало шепчет знакомую фразу:
"Не время перечить. Остаться хотя бы живым".

Город замолк. Пустынные улицы,
И жизнь затаилась на выдохе дня.
Беззвучно ступая, месяц сутулится
Так, словно бы рядом ждет западня.
Сырость и холод. Жадные вороны
Ждут. Щедро небо рассыплет зерно.
Голод не делит лакомство поровну.
Кто останется сытым, ему все равно.
Город замолк. Распахнула объятия
Долгая ночь - черно-белый мираж,
И тенью сочится сквозь окна апатия,
И свеча дополняет слезой антураж.
Город замолк. Пустынные улицы.
И жизнь затаилась на выдохе дня.
Свет или страх - отражение лужицы
Или, быть может, всего лишь меня.

Иногда херувим достает пистолет.
Иногда, даже дьявол читает молитвы
И, терзая потертый до дыр амулет,
Страшится исхода сумрачной битвы.
Сколько знамений ниспослано зря,
Книги истлели в руках безрассудных,
Гений таится в мыслях абсурдных,
Умирая к последней строке букваря.
Обыденный мир натирает мозоли,
Как много трудов, и, верно, не впрок...
Охота всегда будет пуще неволи,
И палец не дрогнет нажать на курок.
Иногда херувим достает пистолет,
Иногда, даже дьявол читает молитвы,
И каждое слово шрифтом антиквы
Пишет ребенок, сплотив тьму и свет.

Ночное небо. Звезды. Высь.
Земля песчинкою в пространстве
Летит. Как скоротечна жизнь,
И столь хрупка в непостоянстве...
Мелодия минорного ключа
В холодной тьме... Так одиноко.
Поговорить бы хоть немного,
Так белый камень одичал...
Луна безмолвна. Ловит тени.
Сестра ли? Нет. Уж столь давно
Причина грусти и мигрени.
Уйти бы прочь... Не суждено.
Ночное небо. Звезды. Высь,
Где легкость таинства симфоний
В лихом побеге и погоне
Рождают истинности мысль.

Холодное небо над головою налито свинцом,
Одичавшие ветры нагло смеются прямо в лицо,
За промерзшей чертой бури слышится вой.
На мгновение
Замирает луна. Уже не до сна. Готовятся в бой,
Теряя терпение.
Прочь из снежных дверей гонят резвых коней
По следам неизведанным давно позабытых времен,
И не лиц, ни имен не начертано черным по белому...
Памяти честь, а может и лесть полагается смелому...
Это проверено. На страницах запыленных книг
Многих героев бравадная жизнь, но короче, чем миг...
За что же потеряна...
Холодное небо над головой налито свинцом,
Тихо страхи последнюю волю сжимают в кольцо,
За промерзшей чертой бури слышится вой.
На мгновение
Замирает луна. Горячее сердце вздорит с судьбой,
Терзает сомнение.
Сколько знали ватаг, кто здесь друг, кто здесь враг,
До сих пор не проверено. Время впустую потеряно...
Не вперед, а назад стрелки часов топают медленно.

Не дожидаться весны, гибнут яркие сны – други верные.

Им последнее тайное слово сказать было вверено.

Непреднамеренно.

Уставшие звезды закончат водить над землей хоровод,

И над горизонтом из пепла восстанет горячий восход,

Коснется теплом и первым лучом прольется ручьем

Весеннего дня. Пришпорив коня и без чувства вины,

Далеко-далеко... До новой зимы...

Спасибо за письмо. Один привет
Из прошлого забытого, но все же
Морозом пробирающим до дрожи,
Как в первый раз... Как лунный свет,
Скользнувший мимо кромки ночи,
Коснувшись и оставшись на губах.
Пусть был тогда мгновения короче,
Но отраженьем нежности. И в прах...
Растоптанный, развеянный, забытый.
Хоть, право, не пригожий и пустой,
Притворной сладостью прикрытый,
Фальшивых слов изящной красотой.
Спасибо за письмо. Один привет
Огню свечи, так ждущему бумагу.
Хмельную пригубив с бокала влагу,
Остаток щедро выплесну в рассвет.

Держись за ось Земли еще сильнее,
Ветра времен опять вздымают бури,
И тучи черные орды варяг страшней,
И нынче думается, мир карикатурен...
Всласть отражаясь в зеркале кривом,
И столько раз, что не свести подсчеты,
Гордясь метаморфозы мастерством,
Жизнь совершает дерзко повороты.
Привычный мир не тот, и мы не те,
Стирают скорости, и грани, и границы,
А чудаки смешные пишут на холсте
Глаза детей и зрелых каменные лица.
И лицедеи шустро всходят на помост,
Чем горше слезы, тем сильнее хохот,
За речи глупые поднимут гордо тост...
Не красота прельщает, только похоть.
Держись за ось Земли еще сильнее,
Ветра времен опять вздымают бури,
Стоит прозрение на повороте дней,
Сдирая липкий слой густой глазури.

Зоя
Щербініна **ПОЕЗІЯ. ПРОЗА**

ЗОЯ ЩЕРБІНІНА

Рік і місце народження:	1991, Херсон
Місце навчання:	Херсонський державний аграрний університет
Коли почала писати і чому:	«В 10 років. Бо одного разу надихнув світанок».
Улюблені книжки чи автори:	Дж. Р. Р. Толкін, Джоан Роулінг, Ренсом Ріггз, Анджей Сапковський, Джордж Мартін.
Життєве кредо:	«Роби, що повинен, і будь, що буде».
Цитата з літератури, яка найкраще характеризує Зою:	«Всяку хорошу історію не гріх прикрасити». Дж. Р. Р. Толкін , <i>Гобіт, або Туди і Звідти</i>

Рвуся навпіл.
Вже відчуваю цю тріщину
Від ключиці до ребер.
З-під рваних країв щось струменить:
Чи то кров загустіла,
Чи то смола.
Я не змогла
Стрибнути вище за всіх.
Або, принаймні, як всі.
Тепер вже не маю сил
Ані стрибати,
Ані бігти,
Ані повзти,
Лише відчувати, як тріщина
Розростається,
Розпускає пагони навсібіч.
І тієї ночі, коли я розпадуся
На атоми,
Запали трояндову свічку
На моєму вікні.

Зав'язалися вузликом доленьки,
У клубок закрутилися, сплутані,
Наче спосні оковитою,
Витою парою,
Хмарою сивою,
Зливою з громом і блискавкою
Бризнули навсібіч.
Ніч
Змішує фарби і літери,
Відмітивши тих,
Хто лишається щирим
У королівстві кривої рівності
І рівної кривизни.
З яким знаком тебе
Винесуть за дужки?
Чи є різниця?
Чи немає різниці?
Аби тільки в зіницях
Залишалося небо.
Зав'яжи на пам'ять вузлика
І мене поділи на нуль.

Переживу. Переживала і не таке.
Час дзвенить у кишені,
Монета розмінна.
Півгодини. Решту лиши собі.
Три відсотки кешбеку
На цьому годиннику.
Я б воліла віддати за тебе десяток років,
А тепер розумію:
Не вартий і двох хвилин. Не серджуся.
Рахує стрілка секундна
Свої копійки.
Не сердься і ти, коли хтось
Вкладе у долоні мої
Діаманти годин.
Таких недолугих
Збігів не бачив світ:
Накопичив на мене цілих
Двадцять хвилин,
Але іншій віддав їх.
Можеш картати себе.
А я...
Переживу. Переживала і не таке.

Не горіла лампа, брехали календарі.
Вдихали синхронно сивий їдучий дим,
Не говорили та не писали листів,
Не вірили, що бувають погані кінці.

Не хотіли чути про час, який з'їсть усіх,
Боялися щиро, що будуть колись не-разом,
Мріяли: тут буде сад, а тут - дім.
Вважали майбутнє чарівним сном.

Погані кінці бувають частіше, аніж дива.
Без попередження, знаків і передчуттів.
Вона перестала мріяти про квітучий сад,
Він кинув спочатку палити, а потім - її.

І світанки тепер поодинці, і сивий самотній дим,
Дім і сад вкриті попелом спаленого листа,
В її руках запальничка, вогник тремтить.
Календарі і спогади, на жаль, не горять

Я настільки заслухалась
Морем всередині тебе,
Що незчулася, як замовкло
Небо в грудній клітині.
Дозволь собі бути зі мною
Максимально відвертим і щирим,
Допоможи мені втриматись, встояти,
Захисти від падіння моє особисте небо.
Не дай згаснути моєму сонцю,
Грійся в його промінні,
Підставляй йому руки й щоки.
Віриш, його не затягне хмарами, поки
Мені колискову співатиме твоє море.

Я для тебе трофей,
Рідкісна риба,
Що втрапила у тенета,
Знаю, в тебе наготові
Папір рисовий,
Темна фарба.
Для гійОтаку - те, що треба.
Ти заманиш мене у фарбу,
Загорнеш у папір, наче в шати,
Потім викинеш, непотрібну,
Спаскуджену, захланну,
Будеш іншим рибалкам хвалитися
Відбитками на папері:
Бач, яка тут на мене клюнула.
А до мене...
А щодо мене,
Я - риба.
Я - менше, ніж риба.
Я її силует на папері,
Просто доказ твоєї вправності. Просто...
Все надто просто, милий.
І не треба робити складніше.

Краще зтерти і повишкрібати,
Всі слова і думки про тебе,
Сподівання на звуки кроків,
Необачну останню усмішку.

Краще змити сльозами осад,
Що його ти лишив на серці,
Краще думати, що чужинці,
Що самотні невідвортньо.

Знати правду не так важливо,
Як облишити всі надії.
І не боляче далі жити,
Якщо навіть немає віри.

Мені більше нема куди бігти,
Бо навколо самі лиш терна,
Тому краще біль і оману
Повишкрібати і стерти.

Я розмотала себе на нитки,
Які продала на блошиному ринку
За три копійки,
Що з обігу вийшли.
Я розтрощила себе об асфальт,
Загорнула в лахміття газетних шпальт
І обгортки цукерок.
Не шоколадних, а дешевої карамелі.
Я залишила половину
З того, що було важливим,
І те, що вважала безцінним,
Виявилось знеціненим.

І немає того, до кого можна було б з надривом: "Ти",
Як немає тієї, що була б у цій драмі "Я".
Хтось риє нори, хтось зводить між двох берегів мости,
Хтось старомодно шукає у скриньці листа
І боїться вранці прокинутися не з тим.

І немає того, про кого мрійливо: "Він",
Як немає тієї, про кого натхненно "Вона".
Хтось злітає у небо, хтось стоїть по коліно в землі,
Хтось міркує, в кожного правда, мовляв, своя
І боїться вранці прокинутися не тим.

І немає тих, про кого можна було б крізь зуби: "Вони",
Як немає тих, про кого так гордо: "Ми".
Хтось пішов у високі гори і не спустився з них,
Хтось зняв окуляри рожеві, побачив світ без них
І боїться вранці прокинутись.

Повернення Додому

Тишу кімнати розколов хруст.

— Ну все, припливли, — хрипло кинув Макс. — Не здолав китайський ніжик черствий португальський хлібчик.

Рома, якого інакше, ніж Рудим, ніхто не називав, радісно загіготав і відкрив пляшку пива.

— Ось тобі хлібчик, тільки рідкий.

Обидва знову загіготали, і Макс штовхнув Вітьку в плече.

— Агов, хлопче, розслабся! От же ж біда, три дні провтикали. З ким не буває. Скажемо, сієста у нас була.

— Сієста в Італії та в Іспанії, недоумок, — пробурмотів Вітька. — А ми у Португалії.

— Отож бо й воно. — Рудий зробив ковток просто з пляшки.

— Звідки в сонячній Португалії взялися ті дідькові шотландці?

Вітька помацав язиком ясна, те місце, де ще три дні тому був зуб. Який тільки дідько напоумив Рудого пригадати про шотландців?

Взагалі, все починалося відносно спокійно. Подумаєш, зайшли після роботи в місцевий генделик, думали відпочити, розслабитися — хто ж не захоче розслабитися після дня, проведеного в підвішеному стані зі шпателем у руці. Тим паче, генделик цей порадила господиня будинку, де вони робили ремонт. По факту — землячка, що вийшла заміж за місцевого й оселилася в Лагуші. Макс вирячався на неї з відвертою ворожістю, мовляв, зрадниця Батьківщини, а Вітька навпаки якось її навіть розумів. Зустрінь він палку португальську дівчину, сам би оженився. А що такого? Тут

світло, тепло, океан за вікном. А вдома — а що вдома? Рідні стіни, звісно, допомагають, але їсти не дадуть. На жаль, на обрії у Вітьки палкої португальської красуні так і не було, тож доводилося висіти на фасаді з видом на океан і вимахувати шпателем, а після роботи пертися в генделик з такими самими, як він.

Звідки взялися шотландці, ніхто так і не зрозумів. Навіщо вони припхалися до генделика з ключкою для гольфу — і поготів. Зате Рудому і Вітькові після пари келихів пива нестримно закортіло цю саму ключку хоч в руках потримати. Так би мовити, елемент солодкого життя.

Вітька не врахував одного: англійська в нього не те що кульгала, а взагалі була паралізована. У школі він вивчав французьку, яку, втім, із десятого класу почав регулярно прогулювати, а після школи без практики і взагалі забув. Тож, спроби пояснити шотландцям суть питання ними були розтлумачені хибно.

Шотландці, певно, теж були напідпитку, тому що омріяну ключку Вітька побачив зблизька: один із шотландців з розгону тріснув нею по обличчю. Передній зуб із хрустом зламався, а сам Вітька, не встоявши на ногах, гепнувся на підлогу. Зчинилася бійка, хтось викликав поліцію — чи як вона тут зветься — яка з величезним задоволенням пройшлася кийками і по правих, і по винуватих, а потім усіх гамузом відвезли до дільниці.

Там, звісно, Вітькові, Рудому і двом шотландцям надали медичну допомогу. Шотландцям просто обробили забої, Рудому вправили вивернутий зап'ясток, то над Вітькою лікар — величезний і дуже голосний португалець — зітхав довго. Ще б пак: вибитий зуб, два зламаних ребра, підозра

на струс мозку і, як наслідок, рекомендація звернутися до лікарні. Після того, як їх усіх випустять із відділку, звісно.

Шотландців відпустили майже одразу, а от Вітьку, Макса і Рудого протримали три дні, і нарешті вони опинилися у своїй кімнаті. За вікнами вирував шторм — ось тобі й сонячна Португалія, — і Вітька бездумно дивився на розмиту лінію обрїю. Схоже, сонце занадто втомилося світити, поки вони з Рудим і Максом вистигали в дільниці, тому що злива розпочалася, щойно вони зайшли додому. Тепер же, слухаючи стукіт краплин по карнизу, Вітька відчував, як його тягне до сну — чи то пиво так пробрало, чи то насправді був струс. Дощ нібито перебрався до кімнати і лився не з неба, а просто зі стелі, і важкі краплі стукали по маківці. Усе довкола закружляло, і Вітька, тримаючись за стіну, прошкутильгав до ліжка.

— Тобі погано чи що? — підхопився Рудий. — Як тут лікаря викликати?

— Облиш, відлежуся — попустить, — пробурмотів Вітька.

Макс і Рудий презирнулися, вимкнули світло і вийшли, облишивши його дивитися в стелю, по якій бігли відблиски рекламного рядка — на першому поверсі будинку навпроти була невеличка крамничка. Рядок не добігав приблизно на чверть або менше до стіни — напевно, впиралася в футрину. Не те, щоб Вітьку це цікавило настільки, щоб розмірковувати над цим, але було набагато краще, аніж нескінченно прокручувати в голові власну долю.

Вітька все ж таки заснув. Йому снилася гірська дорога з безліччю крутих поворотів. Кінець кінцем, вона закрутилася зашморгом навколо шиї та почала затягуватися.

Вітька прокинувся від задушливого кашлю, а в голові бився твердий намір їхати додому.

Рудий і Макс вже сиділи на кухні та пили каву.

— Ну як, проспався?

— Знаєш, Ромо, я додому поїду.

— Та чого ти? Зараз об'єкт завершимо, бабла зрубаємо.

— Еге ж. і проп'ємо його в тому ж генделику. Я, як їхав, думав, підіймуся трохи, з грішми буду. А в результаті що? А в результаті ми з вами так само, як і вдома, що отримаємо, то в генделику і залишимо. То краще тоді бути вдома. Хоч матір догляну.

— Звісно, — Рудий похитався на стільці. — Ти ж у нас завжди був матусиним розумничком, надія та опора. Ромка що? Ромка босяк, хуліган, відрізаний шматок. А Вітюня розумничок, Вітюня геній. Що, генію, жме тобі з босяком на одному фасаді висіти?

Вітька смикнувся, наче йому знову врізали по зубах.

— Пішов ти, — дещо шепеляво процідив він. — А ще й братом звешся.

— Хлопці, та годі вам, — Макс підняв руки, наче готувався рознімати їх. — Рудий, чого ти завівся, хоче людина їхати — нехай їде собі. Може, йому щось розтрусили в мізках, тому його й переклинило.

— Були б там ще мізки, — зверхньо кинув Рудий і відвернувся.

Схоже, Всесвіт вирішив, що для Вітьки вистачило сутички з шотландцями і чвари з братом, тому що з бронню квітков все вийшло підозріло добре. Залишалося тільки не потрапляти Рудому на очі ті три дні, що лишались до виліту. Було б простіше, якби погода стояла сонячна, але ні.

Шквальний вітер і злива заважали працювати, і тому Рудий з Максом сиділи вдома і своїми розмовами шалено дратували Вітьку. А, може, Макс і мав рацію, і це через струс мозку йому все так різко остогидло? А, може, він просто занадто зблизився з братом і побачив, яким він є насправді?

Коли їх розділяли тисячі кілометрів, Вітька Рудим пишався, міг годинами розповідати усім навколо, який в нього крутий брат: досвідчений верхолаз, працює за кордоном, гроші мало не лопатою гребе. Тільки в Рудого стало сил піти проти матері — ані Вітька, ані сестра на таке не наважились. Від думки про Ганнуську защемило серце. Як вона там, бідолашна, самотужки з матір'ю вправляється?

Одруження Рудого, як і його розлучення і стрімкий від'їзд за кордон, по матері вдарили сильно. Не було й дня, щоб вона не розповідала Вітькові та Ганнусьці, який Рома поганий, що він їх покинув, зрадник, що він ще приповзе, що він ще валятиметься в ногах. Понад усе дратував незмінний обвинувачувальний тон, ніби це Вітька брата в РАЦС батогами гнав, а Ганнуська тим часом візу оформлювала. Тепер ще й Вітька став зрадником, і мати, напевно, чекала, що тепер ще й він повинен приповзти та благати про пробачення.

Звісно, можна було залишитись. Але Рудий вже одного разу звинуватив його в легкодухості, а значить, тепер ще довго не заспокоїться. У матір вдався, хоч і заперечує це.

Вранці третього дня Вітька прокинувся в дивному настрої. Туга оселилася в його серці: чи то за тим місцем, куди він повертався, чи то від того, що облишав теплі краї.

— Тримай, — Рудий лягнув пачкою грошей по столу перед Вітькиним носом. — Матері віддай. І зуба собі встав.

Вітька посміхнувся, але не спішив брати гроші.

— Це твої. Чесно зароблені, — Рудий поплескав його по плечу. — Я, може, й босяк, але я чесний босяк.

З дому вони вийшли разом, але попрямували в різні сторони: Рудий з Максом на роботу, Вітька — на автобусну станцію, а звідти вже в аеропорт.

Він зручно влаштувався на сидінні та збирався ще трішки подрімати, коли побачив за вікном хлоп'я років п'яти. Перехопивши Вітькин погляд, воно посміхнулося і раптово помахало зі щирою радістю, ніби проводжало старого друга, який обіцяв ще раз приїхати.

Старого друга.

Зовсім як його, Вітькин, старий друг, Андрюшка. Він жив у тому ж будинку, що і Вітькина бабуся, і щоразу, коли мама приходила, щоб забрати Вітьку додому, він махав із вікна і кричав, що чекатиме.

Чому цей спогад зринув зараз, коли не було вже ані бабусі, ані будинку, ані друга, а сам Вітька був за тисячі кілометрів від свого міста? Бабусю одного разу забрали до лікарні, звідки вона вже не повернулася. Мама скаржилася усім знайомим в телефонних розмовах, називала складні діагнози, які Вітька навіть тепер не зміг би повторити, нарікала на вік бабусі та на те, як важко продати квартиру в домі, що тріщить по швах.

Потім мешканців розселили, будинок знесли, мамі присудили сміховинно маленьку компенсацію. Вітька навіть не попрощався з Андрюшкою, не залишив йому своєї адреси та телефону. Отак був друг — і немає друга. Залишилась лише маленька фотокартка, де вони в спортивних

костюмчиках, придбаних «на виріст», стоять у присадку під акацією і посміхаються.

— Дідьків маленький португалець, — прошипів Вітька собі під ніс, відчуваючи, як в горлі комком стають спогади, від яких він отямився, тільки коли автобус смикнувся і зупинився.

Вітька вклинився в гомінкий натовп, розчинився в ньому, став його частиною. Фаталістом він не був, але літати побоювався, а тому намагався відігнати тривожні думки.

Якщо щось піде не так, він стане частиною сумної статистики разом з усіма цими людьми. В очікуванні, поки літак подадуть на злітну смугу, Вітька відчайдушно боровся з бажанням випити.

Йому не подобалося відчуття, ніби він скоро злетить назустріч смерті, а алкоголь міг би приспати ці думки. З іншого боку, він вже був заручником долі.

Якщо цьому борту не суджено долетіти, то яка вже різниця, хильнув один пасажир одну зайву чарку, чи ні, був він багатим або бідним, засмагав на відпочинку, лежачи на шезлонгу, чи гойдався в обв'язці. Не летіти не можна було, інакше тута за домівкою загризла б його.

Після від'їзду рідне місто вже не здавалося таким мерзенним, його непривабливі риси розмило, а яскраві фарби стали тільки яскравіше.

Добре там, де нас немає.

Вітька не пам'ятав, хто з мудреців це сказав, але тепер, як ніколи, розумів сенс. Коли не бачиш повсякденності, коли дорога-зашморг не асоціюється з цим місцем, воно ввижається хорошим.

Та варто лише втекти від повсякденності, як ти з жахом розумієш, що на попередньому місці було не так вже й погано. Так і приходить туга, яку не можна ані повишкрібати, ані стерти, тільки стати її бранцем і нескінченно шкодувати про помилки.

Черга на посадку здавалася нескінченною, очікування виснажувало. Вітька починав думати, пригадував, як це, облишивши позаду Рудого і Макса, які не могли розмірковувати без пляшки, а з нею будь-які їхні розмови перетворювалися на безладну маячню.

Звісно, можна було просто піти до інших хлопців. Знайти бригаду з непитущих, відповідальних парубків, але з такими Вітька швидко починав сумувати. Весь його шлях був киданням з одних крайнощів у інші. Зараз він пройшов ще одну точку неповернення і саме збирався кинутися в наступний вир. Точніше, у дуже старий вир.

Вітька пристебнувся у своєму кріслі, і раптом осягнув, що ані матір, ані Ганнуська не знають про його повернення. Він збирався з'явитися отак просто, без попередження, з вибитим зубом, поламаними ребрами, грішми, повною валізою брудних речей і...

«Ми не розносимо напої під час зльоту».

Що їм сказати? Та що завгодно! Що Вітька, як і навчала мати, слухав серце, і цього разу воно одержало перемогу над розумом. Що відстань, в дідька, не лікує. Що він сподівався досягти чогось, але так і не став ніким значущим. Що він скучив за їхніми розмовами і звуком голосів. Що він втомився від цих щурячих перегонів. Говорити, що на думку спаде.

— Пані, коньяку, будь ласка.

Усміхнена стюардеса з розумінням кивнула і простягнула Вітькові склянку, яку він осушив в один ковток, і відкинувся на спинку крісла, не відстібнувши пасок. Заплющив очі.

Вже засинаючи, він подумав, що, можливо, цього разу дорога не затягнеться зашморгом на його шиї.

Що все буде добре.

ЛІТЕРАТУРНА СТУДІЯ «БЛОКНОТ»

Чекаємо на вас!

Хочеш дізнатися більше?

Приходь до Центральної бібліотеки ім. Лесі Українки!

м. Херсон, вул. Потьомкінська 97

Телефонуй до відділу обслуговування юнацтва!

+38 (0552) 49-02-62

Пиши на нашу електронну адресу!

yunoshu@gmail.com

Літературно-художнє видання

Центральна бібліотека ім. Лесі Українки (Херсон)

Відділ обслуговування юнацтва

«Сторінки з "Блокноту"»: збірка поезії та прози молодих авторів. Випуск шостий

Шеф-редактор – Валентина Танчик

Редактори-укладачі – Дмитрій Плотніков, Зоя Щербініна

Редактор дизайну – Антон Костенко

Відповідальна за випуск – Тетяна Шитко

ББК 84(4УКР-ХЕС)6я43

УДК 821.161.2-1

С83

«Сторінки з "Блокноту"»: збірка поезії та прози молодих авторів. Випуск шостий. – Херсон: відділ обслуговування юнацтва Центральної бібліотеки ім. Лесі Українки, 2020. – 144 с.